

Dvisavaitinis iliustruotas Jaunimo Laikraštis. Lietuvos Vyčių Organizacijos Organas

Tomas V Balandžio-April 15d., 1923 m. 442 No. 6 (138)

Entered as Second Class Matter Oct. 23, 1915 at the P. O. at Chicago, Ill., Under Act of March 3, 1879.
Accepted for mailing at special rate of postage provided for in Section 1103,
Act of October 3, 1917, authorized on April 12, 1921.

Mūsų Vajus.

14-ta kp, Cicero, Ill. triumfuoja. Springfieldiečiai neužsileidžia. Clevelandiečiai, Detroitiečiai, Chicaga, sparčiai eina pirmyn. Pensylvanijos Vyčiai ir-gi nepasilieka.

Džiaugsmas mus ima girdint ir matant, kaip pirmas mūsų vajuš — sutraukti kuodaugiausia jaunimo po Vyčių vėliava šuoliu eina pirmyn. Kiekvieną dieną gauname pranešimų, kuriuos sudėjus krūvon junti, kad visoj mūsų Organizacijoje dedasi tas, kas pavasary dedasi su didele upe. Saulutei pakilus, pabėrus šiltesnių spindulių, trūksta, lūžta ledas ir upė, plačiai išsiliejusi į krantus, putodama plaukia, banguoja. Nebeužtvenksi jos bėgimo, plaukimo. Taigi, Draugai, Draugės, Vyčiai, nė valandėlei neatleiskime įsitempimo darbe, kad pasibaigus vajui visi galėtume pasidžiaugti savo darbo vaisiais.

Clevelando Vyčiai nori paimti pirmenybę.

Viena iš praėity pasižymėjusių kuopų — 25-ta Cleveland, Ohio, sužinojusi, kad

pirmojo skyriaus kuopose Springfieldo, Ill. 48-ta kuopa laiko pirmąją vietą, nutarė atimti pirmenybę. Clevelando Vyčiai, jei stoja į kokią kilnų darbą, tai ir atlieka jį taip, kad net visi turi nusistebėti.

Karo metu vienas įžymus veikėjas atsilankęs Clevelandan ir susidūręs su tenyškiais Vyčiais štai ką pasakė:

“Sakoma, kad Hinderburgas mūsų laimi pasidėkojant vien stebėtinai vokiečių organizacijos mašinerijai. Bet tikrinu, kad pats Hindenburgas spiautų ant vokiečių organizatoriškų ypatybių, jei jis susidurtų su Clevelando Vyčiais.”

Tai nėra tuščias pasakymas, nes štai ką praneša mums vienas žymus Clevelando veikėjas — p. J. Kuzas:

“Kovo 12 d. įvyko kuopos susirinkimas, kuriame kalbėta vajuos reikalai. Pirmiau-

Ką tu, Broli, Sese, darai, kad padidinus mūsų Organizaciją? Ar stengiesi surasti naują narį, narę?

sia prabilo žymus pramonininkas, buvęs pernai kuopos vice-pirmininkas J. P. Kvedaras, kad jis apsiimęs įrašyti 10 naujų narių ir už juos mokestį Centrai įnešti. A. Banys skiria 10 dol.; P. Bortnikas — 5 dol.; J. Sadauskas apsiėmė užmokėti metinę Centrai mokestį už tris narius. A. Buknis apsiėmė įdėti "Vytin" paveikslus dviejų darbščių mergaičių, P. Stankus vieną paveikslą. Kiti nieko nežadėjo, bet kas gali žinoti, ką jie mano. Pagyvensim, pamatysim. Daug kalbėta, kaip sekmingiau tas vėjus pravesti. Suėmus visų kalbas krūvon — išvada tokia: laimėti pirmąją Centro dovaną. *Kai-kurie jau turi net nužiūrėję vietą Radijui pastatyti.* Šiame sus-me kp. įsirašė 11 naujų narių."

Mes žinome, kiek didelių darbų Clevelando Vyčiai yra nuveikę, todėl neabejojame, kad ir šiame vajuje jie stovės pirmoje vietoje.

Valio Clevelando Vyčiai!

Springfieldiečiai, būdėkite.

Padėję praeitam "Vyčio" numerį pranešimą, kad springfieldiečiai Vyčiai prasi-mušė pro visas pirmojo skyriaus kuopas ir užėmė pirmąją vietą, sujudo, it pajudintas skruzdynas, netik clevelandiečiai, bet ir Chicagos kuopos, ypač 14-ta kuopa, Cicero, Ill., kuri nejuokais pasirijus springfieldiečius pralenkti ir pirmon vieton atsistoti. Nuo ciceriečių nepasilieka 4-ta, 16-ta, 24-ta ir 36-ta kuopos. Kitos ir-gi pusėtinai varosi.

Taigi pirmyn Cicero ir Chicagos kuopos!

Springfieldiečiai vienok nemano pasiduoti.

Nežiūrint clevelandiečių, ciceriečių ir chicagiečių pastangų, springfieldiečiai vienok nemano pasitraukti iš užimtos pozicijos.

Šiomis dienomis vėl gavome iš Springfieldo nuo uolaus Vyčių darbuotojo komp. A. Aleksio šitokį pranešimą: "Čia prisiu-

čiu "bunčių" aplikacijų ir čekiu metines naujų narių mokestis. Su seniau prisiūstais rodo jau turime 26 naujus narius. Kuopa auga, kaip grybas po lietaus. Chicagiečiai, sukrukite, nes mes jus suvarysime ožio ragam." Kita Springfieldo veikėja J. Gedminaitė va ką rašo: "Vėjus eina visu smarkumu. Priešaky komp. Aleksio dirba J. Milleris, O. Gudauskaitė, K. Kuperienė ir kiti. Mes parodysim, ką springfieldiečiai gali."

Akyvaizdoj tokių pranešimų, visos kuopos, kurios nori springfieldiečius iš užimtos pozicijos išstumti, tur uoliau susklast darban.

Detroito Vyčiai eina pirmyn.

Jau rašėme praeituose "Vyčio" numeriuose, kad L. Vyčių 79-ta kuopa Detroit, Mich., nutarus žūt būt nepaleisti pirmosios Centro dovanos. Tokis detroitiečių Vyčių 79-tos kp. pasakymas negali per vieną ausi įeiti, per kitą išeiti tiems, kurie siekia tos garbės, ypač, kad toje kuopoje darbu-jasi komp. kun. J. Čizauskas, M. Šimonis, K. Abyšala, D. Gustaitė, A. Petkus ir daug kitų "tūzų". Pažiūrėsim, kas toliau bus.

102-ra kuopa nori 79-tą užpakaly palikti.

Nusistačiusi laimėti pirmąją Centro dovaną 79-ta kuopa neapsižiūrėjo, kad jos pašonėje randasi rimtas oponentas — 102-ra kuopa, kuri rengiasi ne tik savo kaiminką — 79-tą, bet ir visas kuopas "ant laktų suvaryti." Nemanyskite, kad mes netiesą sako-me. Tegul už mus kalba vienas 102 kp. "tūzų" — J. Piragis. Štai ką jis praneša: "Vėjus paskelbtas ir visose kuopose žabar tik apie jį ir kalbama. Mūsų kuopoje yra toks nusistatymas: laimėti pirmąją Centro dovaną ir daugiau nieko. Tam tikslui daug pastangų deda mūsų mylimas klebonas, kun. Ig. Boreišis. Kuopos rašt. J. Bartkus pasirijęs ir pats visa energija darbuo-

Ar visus jau savo draugus-es prirašei prie kuopos? Jei vienas, kitas dar paliko, prirašyk ir juos.

tis ir dar dovanų duoti po 5 dol. visiems nariams, kurie tik prirašys nemažiau 5 narius. Matant tokį narių pasirizimą reikia tikėtis, kad pirmoji Centro dovana pareis Detroitan pas 102 kp.”

Prie šio pranešimo mes galime dar pridėti: Vyčiai, nepamirškite, kad Šv. Antano par. klebonu ir 102 kp. vadu yra gerb. kun. Ig. Boreišis, tas pats, kuris tą kuopą suorganizavo ir kuris suka visą tos Detroito miesto dalies lietuvių veikimo ratą. Nieko daugiau ir nesakome.

Pennsylvania valstijos jaunimas juda.

Linksmų žinių ateina iš Pennsylvanijos valstijos lietuvių kolonijų. Jaunimas ten juda, bruzda. Vienos kuopos jau pradėjo vaju, eina lenktynių su kitomis kuopomis, kitos dar rengiasi, planuoja, koku būdu išjudinus iš snaudulio ne tik savo, bet ir apie linkės kolonijų jaunimą.

Uolus Homesteado lietuvių kolonijos veikėjas ir energingas Vytis Jonas J. Grebliūnas mums štai ką praneša: Mūsų L. V. 11-toji kuopa vaju pradėjo kovo 25 d. Darbas eina pilnu smarkumu, nes visi nariai noriai darbuojasi. Apsidirbę su savo kolonija, visą veikimą paleisime į kitas apie linkės kolonijas, kur dar nėra kuopų. Jeigu pavyks, išbudinsim visą Pittsburgo apie linkės jaunimą.”

Prie pranešimo mes dar pridursime, kad Homesteade klebonauja gerb. kun. S. J. Čepanonis, rimtas mūsų išeivijoje veikėjas, didelis jaunimo žadintojas ir Vyčių prietelius. Jam padedant, Homesteado Vyčiai, išėję į didelį ir kilnų darbą, tikime, atneš Organizacijai gražiausių vaisių.

Pittsburgo ir apie linkės gyvuojančios Vyčių kuopos. Nusikratykite snaudulį, pakilkite ir išvien su homesteadiečiais valio į darbą, kilnų, šventą! Pajudinkite žemę!

Kitoms Pennsylvanijos Vyčių kuopoms.

Mahanoy'iečiai, ką veikiate? Platus jūsų laukas: Shenandoah, Girardville, Frackville, Maizville, Mt. Carmel, St. Clair, Tamaqua, Coaldale ir kitur. Philadelphiečiai, wilkesbariečiai, du bois'iečiai, scrantoniečiai, ko laukiate? Susisiekite, pasiduokite vieni kitiems rankas, išjudinkite kuopas, kurios apsnūdo; organizuokite naujas kuopas, kur dar nėra; sudarykite vieną didžiausį arba du Pennsylvanijos Vyčių Apskritį. Garbė ir didžiausios dovanos laukia jūsų.

Rytinių valstijų Vyčių kuopoms.

Rytinių valstijų Vyčių kuopos! Už tūkstančio mylių būdamas Centras sveikina jus visas ir klausia, kas naujo jūsų padangėje? Kaip eina vaju? Ar didinat savo šeimyną naujais nariais, Draugais, Draugėmis? Girdite, kaip žygiuoja pirmyn Springfielddas, Cicero, Clevelandas, Detroit'as ir kitos kolonijos, kaip jos varžosi už Centro dovanas. O jūs? Jūs taip-gi turite teisės prie tų pačių dovanų ir lengvai galite laimėti. Mes tikime, kad jūs vienu metu pakilsite darban ir nustebinsite visas vidur-vakarinėse valstijose gyvuojančias Vyčių kuopas. Tik nelaukite ilgai. Šiandie pradėkite, nes rytą jus neša naujus darbus. Taigi sukurskite visos Naujosios Anglijos, Massachusetts ir New Yorko su New Jersey valstijų Apskričių kuopos. Šis vaju — tai mūsų rugiapūtė, mūsų darbymetis. Nedirbsime, neturėsime.

Mažųjų kolonijų kuopoms.

Mažųjų kolonijų Vyčių kuopos. O pas jus kas girdėti? Teisybė, girdime, kad gražiai darbuojasi kuopos Grand Rapids, Mich., Sheboygan, Wis., Spring Valley, Ill. ir kitose kolonijose. Bet dauguma kuopų dar nei vienu žodeliu nepranešė Centrai, kaip eina vaju. O žinių mes laukiame taip iš didžiųjų, taip ir iš mažųjų kolonijų. Atminkite,

10,000 Narių Ligi Gegužės 15 d.

kad ir jūs—kuopos ir pavieniai—galite laimėti vieną iš visų Centro dovanų. Jūs galite laimėti net pirmą Centro dovaną! Na, tik pasirūpinkite, išeikite darban, o pamatysit, kaip didžiosios kuopos nusigąs. Oi, būtų, būtų juoko, jei kuri mažutė kuopa imtų ir suvartų maišan visas didžiąsias kuopas.

Kuri bus pirmutinė?

Kuopos, organizuokite sporto sekcijas.

Diena dienos saulutė vis aukščiau ir aukščiau kyla. Pavasaris — lauko sporto pradžia ne žingsniais, bet riščia bėga. Taigi, visos kuopos, organizuokite vaikinių ir merginų sporto sekcijas. Tas padės jums gauti daugiau jaunimo, naujų narių.

Šiandie pradėkite.

PAJUDINKIM ŽEMĘ.

Turime prieš savo akis sužėlusius dirvonus. Tuose dirvonuose dirba būriai artojų, kurie per ilgus metus naikino bėgas, negeistinas žoles, aukojo savo jaunas jėgas broliams tėvynėje ir didžiai prisidėjo prie jų statomo namo. Tas namas jau pastatytas ir tenyškščiai darbininkai jį globoja. Tad-gi dabar, Kolumbo žemėj gyvenantiems artojams, reikia atviromis akimis pažiūrėti į savo laukelį, stvertis smarkiausio darbo, versti žaliają velėną, akėti ir sėti naudingus vaisius.

Tiesa, senai jau reikėjo iškedenti tuos dirvonus ir užsėti sveikais kultūros ir doros grūdais, taip, kad šiandie kalbėtume jau ne apie dirvonus, bet apie džiuginančius vaisius. Vienok, pažiūrėjus plateliau nieko nuostabaus.

Kiekvienas didis ir naudingas civilizacijai kurinys netampa kūnu per vieną naktį. Roma ne vieną dieną pastatyta, Amerika Kolumbo ne saldainį kremtant atrasta. Visi kilnieji darbai reikalauja rimto, apgalvoto ir tinkamo prisirengimo; pasistatyti pamatą, vietos atsistoti.

Lietuvos Vyčių Organizacija sukurta ne kamuflažui, bet konsekventiniam krikščioniškos ir tautinės kultūros darbui. Tad ir nešoko iš sykio prašyti viso kepalo, nelošė egojisto rolės, nedirbo vien tik sau, kaip kitos grupės daro, bet dirbo pirmiausiai krikščionišką ir tautinį darbą, o savo statomam na-

mui tik likučius pašventė. Nes kada Vyčių Organizacija užsimezgė, Amerikos lietuviai buvo paskendę alkoholyje; jie garbino stiklėlį ir nematė geresnės šviesos. Visi rengiami vakarai būdavo atmiešti rudžiu ir baltake. Vyčiai stojo prieš tą biauurųjį įprotį, išnaikino alkoholinius vakarus ir įvedė blai-viuosius.

Kultūrinant pasilinksminimų vakarėlius ir skiepinant giedros kibirkštis lietuvių širdvsną, kilo visai naujas darbas — Tėvynės — Lietuvos šelpimas. Vyčiai nepaleido pirmojo ir energingiausio stjojo už pastarąjį. Nebuvo rinkliavos, nebuvo aukojimo, nebuvo tokio Tėvynės darbo, prie kurio Vyčiai ne-

"VYTIS" (The Knights)

Published Semi-Monthly by the LIETUVOS VYČIAI (Knights of Lithuania)

SUBSCRIPTION RATE:

Yearly	\$3.50
6 Months	2.00
In foreign Countries and Chicago Yearly	4.00

Advertising rates on application. All communications must be addressed:

"VYTIS"

4736 So. Wood Street, Chicago, Ill.
Telephone Lafayette 6298

—X—

"VYTIS"

Jaunimo Dvisavaitinis Laikraštis Lėdžia Lietuvos Vyčiai.

Prenumerata:

Metams	\$3.50
Pusmečiui	2.00
I Užrubežj ir Chicago Metams	4.00
Pavienis Numeris	20c

"VYTIS"

4736 So. Wood Street, Chicago, Ill.
Telephone Lafayette 6298

būtų prisidėję moraliai ir materialiai. Dažnai užmiršę savo Organizaciją visas jėgas dėdavo ant Lietuvos gelbėjimo aukūro. Ir tik retkarčiais, prišokdami stiprino savo kūną ir dėjo stipresniam atsistojimui platformą.

Jėgų turime, patyrimo užtektinai, platforma graži, tik reikia susikoncentruoti, suręmti pečius ir stoti į kolosalį darbą — pajudinti kiekvieną lietuviais apgyventą kampelį, užsėti jį sveikais, dorais, kultūriniais grūdais, kurie neštų kilnius vaisius Dievui ir Tėvynei.

Tad-gi susiformuokime kiekvienas Vytis-ė sau pasirizimą: "Duokite man buomą ir vietos atsistoti, o aš pajudinsiu žemę!" Tuo buomu yra mūsų kilnios idėjos, kurios skleidžia didžiai brangų obalsį — *Dievas ir Tėvynė*, o vieta yra *Vyčių Organizacija*. Tokiu būdu stovim ant garbingos ir stiprios vietos ir turime galingą ir didį įrankį. Tat per *Vyčių Vajų*, iki penkiolikto gegužio uždengime brangiųjų obalsiu visas kolonijas.

Pajudinkime žemę.

Dažas.

PRANEŠIMAS LIET. VYČIŲ KUOPOMS.

Lietuvos Vyčių Centro Valdyboje įvyko permainingos. Kilus kuopose, Apskričiuose ir pačioje Centro Valdyboje nepasitenkinimams C. Raštininko-Administratoriaus veikimu (P-as T. Šeimis, užėmęs Raštininko-Administratoriaus vietą, be Centro Valdybos žinios pradėjo leisti-redaguoti "Boosterį", del kurio Organizacijos ir spaustuvės darbai liko padėti antron vieton ir neatlikti; be to, dar net pakenkta geram Vyčių vardui), Centro Valdybai padarius pareiškimą, kad Rašt. Administratorius arba išimtinai dirbtų Organizacijai arba rezignuotų, p. T. Šeimis pasirinko pastarąją. Jo vieton tapo pakviestas buvęs Centro Raštininkas-Administratorius Vincas Rūkštalis, kuris su balandžio 1 d., š. m., pradėjo eiti tas pareigas.

Taigi Visos kuopos ir pavieniai asmenys įvairiais Organizacijos reikalais ir spaudos darbais prašomos kreiptis naujojo Rašt.-Administratoriaus vardu.

Kazys S. Jonaitis,

Liet. Vyčių Centro Pirm.

Žilvitis.

Plasnoja Būrės.

Plasnoja būrės aukštai iškeltos,
Nuo saulės vėjų išbalę drobės,
Rankos plaukėjų stipriai sunertos,
Laivą skalauja vandenio srovės.

* *

Per mėlynąją audringą jūrą,
Plauksim pro uolas granito šaltas;
Jau kyla bangos, debesys burias,
Draugių sutiksim—žuvėdras baltas.

* *

Naktis sutemo, nerimsta jūra,
Pagavę bangos mūs laivą mėto.
Supamos vėjo stiebų viršūnės
Blaškosi, lankstos ir drobes plėšo.

* *

Žiburius degkit, aukštyn iškelkit,
Te šviečia taką miglom's užsėtą,
Degančią ugnį į jūrą berkit,
Kol nepriplauksim uostą žadėtą!

* *

Plasnoja būrės aukštai iškeltos,
Širdis krūtinėj neramiai plaka,
Rankos plaukėjų stipriai sunertos,
Šviečia žarijos miglotą taką.

AUDRA.

Susiūbavo jūros bangos,
Suklegėjo vandenai
Ir į pragarmes jau dangos
Mūsų laivas, ar žinai!?

* *

Ar supranti jūros šokį
Sūkuringą, jos dainas?
Gal suderinti jau moki
Rūsčią audrą su giedra?

* *

O gal tylūs, kaip šešėliai,
Glėbyjė nakties tamsios,
Lauksim kol audrų nešėjai
Šaltomis bangom's užklos?

* *

Ne! priplauksim laimės uostą

Augindami, didindami savo kuopas, Vyčiai, organizuo- kite Sporto Sekcijas.

Ir ramius savus namus,
Ten surengę linksmą puotą,
Pasikviesim kaimynus.

* * *

Ten senai mūs laukia sesės
Joms parvešim dovanų,
Sužvejosime gintarų
Iš jūros šaltų gelmių.

PRIE KRANTO.

Beauštantis rytas
Jūrą nuramino
Ir krūtinėj naują
Viltį atgaivino.

* * *

Vėl linksmutis džiaugsmas,
Siūbčioja krūtinę,
Kad matai ant kranto
Belaukiančią minią.

* * *

“Sveiki parkeliavę
Žiburių nešėjai!
Laimingai sugrįžot
Jūs, drąsūs plaukėjai!”

ATGAL Į JŪRĄ.

Žiūrau... jūra krištolinė...
Kalnų kalnais bangos ritas
Ir vėl užgimė krūtinėj,
Džiaugsmo žygis nemėgintas.

* * *

Išmėginsim... Tieskit drobes,
Palankus pakilo vėjas;
Yrklais skirsim tyras sroves,
Te nustoj vanduo klegėjęs.

* * *

Suplasnojo baltos būrės,
Atminimų atminimais
Ir sutiko mēlsva jūra
Mus su daina ir su rimais.

* * *

Auga, auga rūsčios bangos,
Jų viršūnės drobes vilgo,
Mūs stipriai sunertos rankos,
Nuo irklavimo sustingo.

Miško Bronius.

Guli kaž-kas ant širdies,
Lyg, kad ūkai praeities;
Lyg, kad debėsis tamsiai
Apgaubė mane visai.

* * *

Aš klaidžioju po pasaulį,
Nors ir ūkai, bet vėl saulė
Štai nušvito ji aukštai,
Vėl ji šildo taip karštai

* * *

Vargo širdį ir krūtinę
Ir vėl juokiasi prieš minią.
Aš išgirstu balsą jos,
Žavinčios dainos skaisčios.

* * *

Ir sujunda man krūtinė,
Austi dainą begalinę,
Austi dainą, nert mintis
Ir žavėt jaunas širdis.

16—X—1922 m.

—x—

Pilkvarnis.

Našlaičio Daina.

Nebėra tėvelio,
Anei motinėlės,
Svetimoj šalelėj
Vargstu našlaitėlis.

Mirė motinėlė,
Mirė ir tėvelis,
Palikau mažutis
Vienas našlaitėlis,
Didžiajam vargely.

Kad galėč' prikelti
Savo tėvužėlius,
Aš jiems apsakychiau
Šios žemės vargėlius,
Kaip man sunkūs yra.

Pakregždančio Sargas.

Jaunystės Veidrodėlis.

— Lakiok belakiojės, paukšteli gražus!
Kur tūpsi, ar pats bežinai?
Kad margus per audrą išskleisi sparnus,
Ar ekrisi kur nori patsui—
Iš Maironio "Jaunosios Lietuvos."

Taip! Lakioja, skrajoja jaunoji siela. Tai pasikelia ten į aukštį, kur sparnais arelio plasnoja, kur tiesa, kur grožis, kur meilė; tai mėtosi į audrų sūkurius, kur jėgos bujėja ir tarpsta; tai leidžiasi į ramumos viešpatijon, kur visa plaukia lygiai tylia gyvenimo srove. Nusileidžia pagaliau žemėn. Čia ji patiria ko nepatyrusi. Čia vidujės pervartos bangavimas vienas kitą seka. Čia grįžkelės sprendimucse, čia gyvenimo klausukų žingsniai lydimi. Troškimai kyla, keičiasi, pranyksta — vėl kyla ir taip be galo. Mintys banguoja it jūros vanduo. Staiga viena kuri, it žaibas, perveria apsnūdusią sąmonę, sukelia naujas pajėgas ir praveria angą į naują dvasios karaliją. Žiūrėk ir vėl pranyksta.

Klausimas, kas tai yra? Ar priežastis visa to yra jaunystė — toji kūrybos galė, ar gyvenimo įvairumas naujus vaizdus ir mintis pakišantis, ar... Nežinau. Viena težinau, kad kartais taip norisi tą gyvenimą pažinti, išsiaiškinti, vispusišką jo supratimą turėti. Norėtusi atsiekti tą palaimintą: "via aurea", kuris per bangavimus vestų ten, kur mirgsi vilioklė šviesa, kurios pasiekimas — gyvenimo kelio galas. Tame įvairumo šnibždyne ir peršasi man mintis: "Lakiok belakiojės... kur tūpsi, ar pats bežinai?" O kaip norėtusi žinoti! Bet ne, nenoriu! Ką aš kalbu? Aš noriu tik, kad tas "nutūpimas" būtų šviesus, laimingas — jei ne, tai... Bet juk turi jis būti laimingas. Juk aš jį tokiu padaryti galiu? Taip aš galiu. Jei galiu, tada dirbk jaunoji siela! Darbo dirva plati prieš tave. Jei dabar nieko nenuveiksi — tai niekumet. Jei dabartį su gabumais tiksliai nesunaudos, tai ateitį tikrai tamsa apvainikuos.

Gyvenant pasaulyje ir iš visų pusių atakuojant įvairioms aplinkybėms šis-tas įgaunama. Pirmiausiai man čia rūpi vienas

neigiamųjų davyių: gana paprastas mūsų tarpe ūpo netekimas, nuopuolimas dvasia, pradėjimas žiūrėti į pasaulį ir jo reiškinius pesimizmo akimis. Kad tas žiūrėjimas nieko nekenktų, tai būtų tiek to, bet ne: jis temdo, aptraukia migla skaisčią, blaivią jaunimo sielą. Iš gyvo gražaus pasaulio padaroma beprōčių arena. To pasaulio įnamių veiksmai tampa kokiais tai beprasmais pasistengimais, judėjimais. Idealai — tos žvaigždės, kuriomis jaunimas privalo gyventi, prapuola. Ir kas gi palieka? Niekas, niekas nelieka! Beja, lieka: apatiškai nuleisti rankas ir pasakyti: "Niekas jau į mane nepaveiks, nes aš per toli nuėjau. Idealai, optimizmas, grožė, gėris, meilė — tėra vien tušti žodžiai."

Viena iš priežausčių padedančių prilipti tokį liepto galą yra nedrąsa. Žmogus nedrąsa apsitveria, užsidaro savyje ir bando rišti jam dar neprieinamus dalykus arba, jei ką išriša, tai tie rezultatai visumet atsiduria pesimizmo glėbyje. Jisai niekumet nepasidalins savo logika, kuri liečia opesniuosis gyvenimo klausimus, su žmonėmis gyvenimą pažįstančiais, kurie galėtų išnešti iš to užburto, juodų minčių rato. Kiti žmonės netiki, kad kas galės juos suprasti; jie mano esą gyvenimo išimtyms kentėjimų žvilgsniu.

Kokios gi iš to pasekmės? Nedidelės, jei žmogus laiku susipranta ir pažįsta savo dvasios, drauge ir kūno priešą, o jei ne — pats save pasmerkia, ant savo veido išrašęs žodžius: "gyvas numirėlis."

Toksai galas tos jaunimo dalies, kuris nieiško ir nesistengia pačioje pradžioje naikinti visokią tamsos pažvalgos priežastį — užuomazgą. Gaila be laiko nusenusių jaunimo, tamsūs šešėliai netinka prie veido skaisčios jaunystėlės. Sukūrę savyje kilnių troškimų ugnį, atsistoję ant tvirto tikėjimo pagrindo, Šviesos Kunigaikščio vedini atsikratysime to, mūsų laikų jaunimo priešo!

Tik valios, tik darbo daugiau!

P. Mačiulis.

Ten, Kur Šviesesnė Ateitis.

"...Bėriau svajones per lūpas ir raštą,
tvyno krūtinė liepsnos sukuriams,
rodos, jau mažinau skausmą ir naštą,
bėgdams prie laimės narsuolio šuoliams..."
F. Kirėa.

Reikia vis dar įrtis, vis eiti pirmyn, nežiūrint jokių kliūčių pakeliui, nesustojant, kad šaudadūšių nesusitikus, kad neišmėtinėjus tiems, kurie nemoka gerai darbuotis, bet kad nors mažumėlį įnešus gyvenimo sukurin pasitikėjimo ateičiai, kad suderinus žingsnius eiti ten, kur šviesesnė ateitis...

Ir tiktai tokiais šarvais prisidengę mes galėsime nunešti savo vėluką į šventąjį kalną, kuriame amžinoji bočių ugnis dar neužgeso, bet nejučiomis kūrenasi kiekvieno narsuolio jaunoje krūtinėje, kurios jis nesibaido atstatyti prieš smūgiams, nors ją ir mirtinai žėistų!

Ten, kur šviesesnė ateitis jau blyksi protarpiais neapsakomos grožės spinduliais, skrieja visos svajonės pasiaukavusių darbininkų pirmyn, už laisvę tautos!

Dyglių keliai vienodai skaudūs, kas jais nemėgintų eiti; audrų verpetai ir tuos pačius kelius padaro nebepereinamais, o vienok... pasišventimas nemato jokių kliūčių, tariant, vargų nejaučia.

Nors be kitų kliūčių yra viena baisiausių, t. y. patys žmonės, kliudantieji žengti pirmyn, bet ir jų niekšingumas žlūgsta, kai krūtinė giedriai šypsosi, pamylėjusi idealą!

Kai-kada atsitinka kuriam nors vėliavos nešėjų suklysti; kitiems tada reikia sunkiau padirbėti, kad klaidžius kelius vėl atitaisius.

Ir tada tatau esti daug būtinumų, kuriuos galima įgyvendinti, ankštai surėmus pečius.

Prancijos Imperatoriaus, Napoleono I-jo tariamoji "Senoji Gvardija" buvo stipri ne skaitlingumu, bet tamprumu, kurs vystydavosi nuolatinio kvadratų užpildymu.

Kai pirmosios kvadratų eilės krisdavo nuo priešų kulky, sekančios eilės užpildyda-

vo pirmųjų vietas, ir tai pasikartodavo ligi tol, pakol priešas nepasitraukdavo.

Vyčiams nereikia nuleisti rankas, kad skaičius senų darbininkų sumažėja, o priešai auga?

Ar-gi gali būti abejonių, kad organizacija nesugebės tinkamai atremti naujus smūgius, jeigu per 10 metų mokėjo ir sugebėjo išsivystyti į tvirtą organizaciją su virš šimtu skyrių?!

Ne, tai negali atsitikti, nebent "šiaudadūšiams" atrodo galimu prajovu, kadangi jie moka *nieko nedaryti!*

Būtų gera, sako, darbuotis, kad niekas nekliudytų...

Bet tuomet ir daryt nieko nereiktų!

Dabar jau aiškiai pradeda apsirėkšti skirtumų ten, kur mažiausia jų galima buvo tikėtis, bet kas-gi tai reiškia jauniems Vyčiams!

Atsiminti vieną pravartėtą, kad idėjos visur buvo nepakenčiamos, jeigu jos užkliudo kieno-nors gyvą, medžiaginį interesą.

Ir Vyčių idėjos susidūrė su apkerpėjusių materializmu kai-kurių "gudruolių".

Pakol buvo dedamos pastangos palaikyti ankštus ryšius tarp išeivių ir bažnyčios, pakol, sakau, Vyčiai dėdavo pastangas pasiekti tikslą, kurį yra užsirašę ant savo vėluko "Dievui ir Tėvynei", patol jie buvo geri ir dori. Kai Vyčių pirmoji dalis programo buvo pasiekta, kai patys gyvenimo įvykiai juos privertė daugiau domės nukreipti vykinimui antrosios programo dalies, pasirodė... kai-kam nebesuprantami.

To dar neužteko, kad Vyčių nebesuprastu, bet ir prieš juos pradėta veikti. *Sancta simplicitas!..*

Ten, kur šviesesnė ateitis įriasi laivas pro putojančias, kerštingas vilnis senųjų materialistų prie giedresnio uosto, kurio priplaukoje blyksi pasiektojo idealo aureolė...

Daug dar reiks pakelti vargų; ne vienam gal rankos pavargs besiūriant; žus dar

gal ne vienas, kryžkely sustojęs, bet niekas nepavergs ir neišplėš tą gražų obalsį, kurs Tėvynei laisvę lemia!

Bėgkim prie laimės narsuolių šuoliais, kaip sako F. Kirša, nes tas tiktai ir tegali laimėti, kurs moka kovoti narsiai!

Gaila, kad žmonės nenori suprasti, arba tankiai savaip supranta ir vertina darbus kitų, juolabiau tada, kai paliečia jų opiausią kertelę.

Juodasis Afrikos murinas tiktai, ką tebesislapsto Abisinijos kalnyne, gal to nežino, kad Vyčiai niekumet nėjo ir neis prieš

bažnyčią, juolabiau, kad tai yra jų pirmasis obalsis ir pamatas.

Eikime, Broliai, ten ir su tais tiktai, kurie ištikrųjų mūsų ateičiai lemia šviesesnę ateitį; eikim už ir su bažnyčia savo Tėvynei kurdami šviesesnę rytą.

Mums nėra ko žiūrėti, ne-gi bijoti putotų materializmo vergų: jų keiksmi mūsų nepasieks, bet juos pačius prakeiks, kaip išgamas tautos, apakusias savo asmeniuose reikaluose. Eikime tad pirmyn!

Ten, kur šviesesnė ateitis...

Roma, 7—II—23.

Kl. Prūsas.

Pavasaris.

Pavasaris — gražiausia metų dalis. Jis gražesnis už šiltąją vasarą ir už lytingą, suniurusį rudenį bei šaltąją žiemą. Niekad nepragysta taip linksmai paukšteliai, niekad nesūdydi taip puikiai pievos, niekad nebūna toks blaivus dangus — kaip pavasarį. Pavasaris savo linksma šypsena džiugina artoją ir poetui duoda įkvėpimo... Džiaugias juo visa gamta.

Dienos eina ilgyn ir ilgyn. Šaltas šiaurys jau nebestaugia pro sąsparas, — malonus pietų vėjalis išskirstė tamsius sniegų debesis ir močiūtė-saulelė žadina prigimtį iš ilgo žiemos miego. Sutirpo sniegas bei ledas: pilni upeliai vandens čiurlena, kriokia, veržias vis pirmyn ir pirmyn, — mat, pasiilgo savo tėvo-vandenyno, trokšta pasiekti jo bangas, paplaukyti, pažaisti, pasidžiaugti laisve. O jų troškimas didis ir niekas, išskyrus žiemos geležinius nagus, nestengia jų sulaikyti. Jie bėga, skuba visi vienan būrin — upėn, plačiai išsiverčia į krantus, neša drauge su savim miegalius savo draugus — lytis, įsirdę daug patiktąjį tiltą, grumoja visam, ką sutinka. Linksni saulutės spinduliai, kasdien karštesni ir karštesni, atsimuša į plikus dirvonus bei mirusias pievas ir šnabžda kiekvienai žolelei "kelkis! kelkis!"

bet šioji negreit dar parodo savo žalią galvutę — bijo šalnų.

Staiga pasigirsta neseniai parlėkusiųjų paukščių-giesmininkų dainos. Ten, pievoje linksmai vyturiuoja vėversėlis, kviečia artoją į lauką. Jo giesmė skambi, maloni, skamba ore, tartum milijono varpelių gaudės.

Ir pempė sveikina linksmą pavasarėlį, džiaugsmingai šūkauja "gyvi! gyvi!", skraidydama aplinkui gimtąją balą. Čia, štai, krūme volungė švilpauja, pranašaudama lietų; ten toliau, pamiškėj, dagilis čirena; o varnėnas gi, juos pamėgdžiodamas, tai vanagu krykia, tai volunge švilpia, tai kregždėlės dainelę klekena... Bet niekas nemoka taip pasidžiaugti pavasariu, niekas nemoka taip jį sutikti, pasveikinti, kaip giesmininkų paukščių karalienė-lakštingala. Artojas, ją išgirdęs, sustabdo žirgą, pasiremia į arklą ir ilgai, ilgai klausos jos giesmės. Toji, lyg ant patyčių, vis naujas ir naujas čiulba giesmes: tai sidabro varpelio skambės, tai nelaimingos mergelės nedalia skundas, tai jauno bernelio juokas... Čia kyla, plečias, tartum ugnis liepsnoja, čia vėl nurimsta, niūriuoją... vis skamba, skamba...

Galop jau pradžiūvo laukai. Artojas purena dirvą, sėja grūdus. Sunkus jo dar-

bas, nekartą braukia prakaitą nuo veido ir dūsauja nuvargęs, bet jis dirba linksmas, kupinas vilties gauti vaisių iš savo darbo. Ir piemenėlio trimito pasigirdo jau balsas— jis išginė savo bandą ir linksmas trimituoja. Ir gyvuliai padeda jam džiaugtis dangaus mėlyne, saulės šypsena— linksmi šokinėja, minėdami šaltąją žiemą ir josios vargus.

Pavasaris! Pavasaris! — skamba gamtoje. Visi mato jo grožį, visi juo džiaugias: ir žmonės, ir gyvuliai, ir paukščiai, ir vabzdžiai... Kas kaip moka, reiškia savo džiaugsmą: žmogus pina svajonių vainikus; žirgas žvengia, trypia, nerimsta; paukščiai čiulba, klega; bitutė dūzgia rinkdama saldžius syvus iš pirmųjų žiedų...

Linksmia!..

—x—

Miško Bronius.

Mano gimtinė.

Brangus man tas kaimas, kuriame gimiau,
Kur mažas bėgiojau, kur bandą ganiau;
Kur upės vinguoja tarp kalnų, laukų,
Kur vasarą kvėpia kerai jazminų.

* *

Kur rūtų darželis gražiai sau žaliuoja,
Ten traukia man širdį ir mintis vilioja;
Kur namas, kur sodas tėvelio augintas,
Kur aukštomis liepoms gražiai apšodintas.

* *

Ramumą širdžiai ir džiaugsmą jai teikia,
Mylėti ir džiaugtis' gimtine tik reikia,
Ten širdį man traukia, mintys lekia, skrieja,
Kur dienos malonios — jaunystės praėjo...

—x—

J. Naruševičius.

Norint ką gerai išmokti.

Norint ką gera išmokti
Ir daugiau kiek apsišviesti,
Reik nemaža pasišvęsti
Ir mokytoją pakviesti.
Tik į nuodėmes įpulti
Mokytis nereikalinga,
Nes kiekvienas pats išmoksta,
Kur yr' kvaila ir kenksminga. —

J. Naruševičius.

Daug kelių į garbę gyvenime veda.

Daug kelių į garbę gyvenime veda,
Kurių pasiilgus taip trokšta širdis,
Bet iš jų tikriausias tiktai vienas yra—
Kelias paskutinis—šaltoji mirtis.
Daug kelių į garbę gali suklaidinti,
Nesuteikiant jokios šviesesnės vilties,
Bet šis paskutinis neapgaus niekumet,
Jei būsi tik vertas, į garbę pakvies.—

—x—

J. Naruševičius.

Moteris.

Moteris iš prigimimo
Tur savyje ypatybę,
Kad geriausiai užlaikyti
Savo metų gal slapybę,
Kurios niekam neišduoda,
Nors ir darosi senesnė,
Bet gyvenime visumet
Stengias vadintis jaunesne.

—x—

J. Naruševičius.

Tas tik gali liepti.

Tas tik gali liepti,
Kurs moka klausyti
Ir save nuo pikto
Tinkamai valdyti.
Tas gali daug gero
Pasaulyj sutverti,
Kurs moka kentėti,
Kantrybėj išverti.

—x—

J. Naruševičius.

SVEČIAI IR ŽUVYS.

Svečiai ir žuvys — yra dalykai
Tikrai panašūs vieni kitiems,
Nors iš paviršiaus pasižiūrėjus
Gal būt neaišku tai kai-kuriems.
Giliau pamąsčius mes pripažįstam —
Tam panašumui reikia tikėt:
Svečiai ir žuvys greit įsipyksta,
Po trijų dienų praded' smirdėt.

A. N—kas.

MENS SANA IN CORPORE SANO.

(Sveika siela, sveikame kūne),

(Tęsinys).

“Aš dažnai girdėdavau,—sako Ciceronas, — kumet Lucilius ir Scipionas išvykdavo iš miesto, norėdami, lyg laisvės paukščiai, atsikvėpti grynu oru, nuo savo kasdieninių darbų, tai juodu žaidė tenai ir bėgiojo, kaip vaikai. Aš net nedrįstu kartoti Scevolos pasakymo, kad juodu vaikštinėjo Gaetos upelio pakrančiais ir rinko akmenukus, tuomi ramiai ir linksmiai pažaisdami bei pasismagindami. Ir ištikrųjų, — tęsia tas garsus senovės rašytojas, — aš nelaikau laisvu to, kurs nepertraukia niekumet darbo, kad atsilsėti.” Kitoje vietoje jisai pastebi: “Turi būti tokia rami stotis, kur mes laikas nuo laiko galėtume pasislėpti ne iš vengimo darbo, bet dėl normalaus ir būtino atilsio”. Jau Ciceronas suprato, kaip svarbu pertraukti kasdieninį savo darbą ir pasinerti atilsio bangose, kuriose belinguojant, vėl pasisemia me energijos ir tuomet vėl pirmyn darbuose.

Yra įvairių pasismaginimo instancijų. Bet mūsų laikais svarbiausiu pasismaginimo objektu, bent daugumos, laikomi šokiai. Pažvelgkime giliau, ar šokiai visados būna naudingi, ar nepakenkia kartais mūsų kūno ir sielos sveikatai. Šokiais suprantame dailius kūno judėjimus, prisilaikant muzikos takto ir gaidų arba dainų. Jei užmiršti dainas ir muziką, tai tokį šokį galėtume pavadinti vienu naturingiausiu ir seniausiu padaru — džiaugsmo išreiškimo, linksmimosi. Be abejonės, jei šokis gracingai atliekamas, švelniai niuansuojamas ir sulaispniuojamas, tai jis iškyla į meno sritį. Paprastas šokio tikslas sukelti linksmumą, smagumą. “Tas įvyksta kraujo indų prasiskėtimu ir iš to atsirandančia pakilusia muskulatūros inversacija” (Langė).

Pas mus dažniausia šoka lyčių porelė; vyras ir moteris. Ilgas ir smarkus šokimas žmogui paragina kraujo tekėjimą, kurs tokiu būdu gaivina visą kūną. Bet ne visiems pa-

našus atgaivinimas eina ant naudos. Yra individų, kurie nebūdami seksuliu jausmų tvirti, laike šokimo pasiduoda negražioms svajonėms. Iš to kyla mintys ir pageidimas; dažnai laike šokių matoma jaunųjų porelės pakampiais “besimeilaujančios”. Pageidimas užvaldo žmogaus fantazę ir tokiu būdu pamazų skverbiasi į sielos gelmes. Pasiekęs sielą auga nedorybės augmuo, kaip kokia piktžolė maitindamosi sveiku maistu ir nuveda žmogų nedorybės keliais. “Šokis jaunimui kenkia; jis padaro išjudinimą ir didelį įtempimą kūno organų, būtent širdies ir plaučių, turinčių pernelyg dirbti dulkėse ir karšty, kas žymiai jiems kenkia ir neretai esti net ankstybos mirties priežastimi” (Hoffmanas). Vegener’as ir-gi smarkiai smerkia šokius ypač jauniems žmonėms, nes šokiai esą sukelią seksualinę vaizduotę, kurią toliau sunku esą benuvaldyti. Tos pačios mintys vis kylančios, vis skverbiasi sielon, norėdamos sveiką sielą užkrėsti nelaiminga erotingos fantazės liga. Taigi matome, kad šokiai šalia naudos duoda ir blėdį.

Be šokių yra dar daugybė pasismaginimo būdų. Įvairūs mokslininkai atrasdavo juos paprasčiausiuose gamtos dalykuose. Yra dalykų, kuriuose mes galime netik pasismaginti, bet ir savo sveikatą stiprinti. Tokiais galime pavadinti sportą, vaikštinėjimą sveikame ore, žaislus gryname ore. Tie dalykai nuolat stiprina ir tobulina žmogaus kūną ir dvasią. Prakilnus dalykas — sportas. Nereikia jame ieškoti didesnio turto, kokį jis kad duoda, nes jis duoda sveikatos žiedus, o kas jų neįvertina, tas nevertas sveikatos ir gyvenimo. Šiandien sportas labai mažai paplitęs. Jau senovės graikai puikiai suprato ir įvertino sporto reikšmę. Nekartą bausdavo tuos, kurie sportą neigdavo. Be abejonės iš sporto praktikavimo graikai turėjo daug naudos, nes jų tauta buvo pastatyta ant tvirto pamato — sveikų piliečių.

Sokratas buvo vienas iš didžiausių se-

Kazys E. Ivinskas,

narys L. Vyčių 36 kuopos, Chicagoje (Brighton Parke), neseniai baigęs Northwestern universitetą M. A. (Master of Accounts), B. C. S. (Bachelor of Commerce Science), B. S. (Bachelor of Science) laipsniais. K. E. Ivinskas yra gabus sportininkas. Būdamas Oak Park High School ir St. Bedo Kolegijoj aktyviai dalyvavo baseball, football, basketball, handball ir tennis komandose. Priklauso prie Kolumbo Vyčių (Knights of Columbus), Komercinio klubo ir kitų organizacijų.

L. Vyčių 36 kp. baseball komandoje skaitosi vienas gerųjų mėtikų (pitcher). Be to, gerai atlaiko ir kitas lošime vietas.

novės galvočių. Jis patsai nieko nerašė, bet tik bičiuliavosi su draugais vaikštinėdamas po žaliuynus ir mokindavo juos; visas žinias apie jo begalinę išmintį pasėmėme iš raštų jo mokinių. Sulig vieno pasakymo užsilikusiu iš senovės apie Sokratą, sakoma, kad jis dėl pajvairinimo savo valandų dažnai jodinėdavęs ant medinių arklių. Platonas, panašiai savo auklėtojai, buvo didelės gamtos mėgėjas ir, kaip sakoma, labai atsižymėjęs savo fizišku išsilavinimu. Daugy-

bę ir kitų mokslinčių dar būtų galima priminti, begalo mėgusių sportą ir gamtą, kurie lavindami savo kūną, o tuomi ir jų siela pasiekė protiškais gabumais nepaprasto genialumo. Jie troško garbės, bet mokėjo sveikomis akimis pažvelgti į painųjį gyvenimą. Savo laiku jie dirbo kaip liutai, bet neužmiršdavo ir švelnios atilsio valandos, kuri, it saldus pienas, vėl pripildydavo energija jų nuvargusį kūną ir sielą. Jie išlaikė savo širdyse sveikatos žymes, kurios jiems padėjo ir milžiniškus darbus nuveikti ir gamtos harmonija pasigėrėti. Mokėjo apsiginti nuo apgaulingų minčių ir darbų. "Gyvenimas gali būti gyvenimu, tik naudojantis sveikata" — sakė žiloje senovėje Marcial'as. Nėra gyvenimo, kumet žmogus skęsta nepasitenkinimo bangose.

Tiesa pasakius yra begaliniai daug priešų, kurie mus viliodami į savo apgaulingas pinkles, tiesioginiai kenkia mūsų kūnui ir dvasiai. Apie tuos tiesioginius priešus, jau mums labai plačiai žinoma ir todėl pasakysime, kad ir jie yra labai pavojingi, gal nekuriems ir pavojingiausi. Nėra žmogui gyvenimo, kumet jis skęsta alkoholio bangose, viename minėtų priešų, kuris užmuša aukštus blaivybės privalumus. Alkoholyj apsvaigęs žmogus nebemato sveikomis akimis nieko: pareigos neberūpi, šeimyna nebemiela ir visas gyvenimo tikslas — garbinti alkoholį. Iš jo plaukia virtinės ligų, kurios paliečia kaip kūno, taip ir sielos sveikatą.

Vandens lašas per ilgą laiką ir akmenį pragrauzia. Taip esti ir su žmogumi. Mažiausia įtekmė kartais gali žmoguje atgyti, kaip įciepytas vaismedis. Ištikrųjų nors žmogus būtų tvirčiausio būdo ir doriausias, bet patekęs į blogų draugų būrį vargiai jis išlaikys savo puikiuosius privalumus. Nuolatiniai draugų priekaištai ir pastebėjimai, tokiais atvejais būtinai turi iššaukti ar dorąjo atsisakymą iš panašios draugystės, ar pakeitimą savo perspektyvos. Draugais galime pavadinti nevien žmones-draugus, bet ir literatūrą, teatrą, kurie gali net ir paveikti žmogaus būdą. Paskutiniaisiais laikais atsirado įvairios "moderniškosios" literatūros, kuri kaip įmanydama stengiasi skleisti savo žemus, religijos pajuokimo, doros nepri-

pažinimo tikslus. Doram žmogui neverta tokią literatūrą skaityti. Ne efekty, tuščių svajonių ieškime literatūroje, bet rimtų dalykų, kurie netik, kad nekenkia mūsų sveikatai, bet gydo mūsų žaizdas. Žmogus būdamas silpnas gali įprasti į kokius nors įpročius ir sulig jais tvarkyti savo gyvenimą. Ieškime dorų įpročių, kurie palaiko ir kelia mūsų kūno ir sielos sveikatą. Branginkime Dievo duotus privalumus, o ypač sielos sveikatą, nes pats Kristus pranašo-evangelisto Jūpomis pasakė: "Nebijokite tų, kurie užmuša kūną, o sielos užmušti negali, bet bijokite tų, kurie gali ir sielą ir kūną užmušti." (Mat. X—22). Kūnas jei apsilpsta, greičiau galima atitaisyti, nes jis dalykas objektyvesnis už sielą. Siela — žmogaus dvasia sunkiai bepagydoma. Tad saugokime kaip kūną, taip ir sielą. Būdėkime išmintimi, kad tas būdėjimas pereitų į mūsų būdo sąvybę.

Baigdami priminsime, kad sveikas žmogus sielos ir kūno žvilgsniais, yra kaip tas plieno laivas, valdomas nepaprastai stipraus vairo. Išėjusi audra negązdina jo, jis plaukia drąsiai per baltai putotas bangas, nebijodamas jų galingo keršto. Bangos jį dau-

žo, bet jis tvirtai laikydamasis skrodžia baltąjį jūrės paviršių, tikėdamas kad neužilgo nuslinks audra ir tuomet vėl ramiau plauks tolyn savo keliu. Nėra gyvenimo be audrų, be pavojų. Bet reikia stengtis juos nugalėti ir geriau už sykio kaip laivui žūti jūrių gelmėse, negu prarasti savo sielos ir kūno sveikatą. Be to, aukšto žmogaus esmės privalumo, gyvenimas yra kartus. Silpnybės užviešpatauja mumyse, raizgosi apie mus piktosios smėklos, o mes drebame iš baimės — bijome drąsiai pažvelgti giltinės veidan — akysna, kuri kankinusi, kankinusi, pagaliau susargina mūsų sielą ir kūną. Būdamas žmogus sveikas žvelgia drąsiai žvilgsniu į kiekvieną gyvenimo šmėklą, o šios negalėdamos žmoguje užviešpatauti, atsitraukia nuo jo. Tuomet žmogus tampa laisvas, nes jis savo sveikumu įgauna milžinišką energiją, kuriai niekas negali pasipriešinti, negali primesti nesveikų-nedorų dalykų. Kaip tas laivas giedroje, jis ramiai plaukia tolyn, prie *Idealo*, kol galingasai *Finis* neuždengia jį nuo pasaulio akių.

(Galas).

Telšiai 9/X—22.

J. Augustaitytė-Vaičiūnienė.

Ramu.

Banga ramybės mane apsupo,
Siela, pagauta dangiško ūpo,
Klaupė ant kelių tarp žalių pievų
Šlamėsy medžių kalbėj' su Dievu.

Mojo ją skliautai mėlyni, platūs:
Klajot padangėms senai ji pratus,
Kaspinais saulės mintis vynioti,
Žiūrėt, kaip snaudžia medžiai lapoti.

Štai išsivystė iš žalio diego
Balta gėlytė, kai krislas sniego,
Jauna, švelnute, rami, kaip deivė,
Ją ja gērėjas akis praeivės.

Noris nuskinti, širdin įdiegti,
Obelių lapais baltais tik sniegti,
Jie apsisukę leidžias į žemę,
Kai kam gyvybę, kam mirtį lemia.

Ar tu suprasi, ką jie tau šneka,
Mano širdužė?! Gal žvaigždžių taką
Debesys tamsūs tūnos užklostę,
Nežais gal saulė kristolo soste.

Bet man čia miela, jauku ir gera:
Klausau, kaip upė pakrantėj šnera,
Kaip jos bangytės nardo lapelį,
Mano širdužė nurimt čia gali.

Čia man sudrasko ūkanų tinklą
Amžinos grožės kūriniai Tavo.
Savo krūtinėj statau paminklą
Tam, Kurs berybes tvarkė, matavo.

Padėjau kančią ant žalio kranto,
Liepiu jai būti pakol dievybė
Kartu gyvens čia ir jausmo švento
Spindės sieloje saulėta žymė.

“Aušros” 40 Metų Sukaktuvės.

1883—1923 m.

*Aušra naujos gadynės telka,
Užšvis ir saulės spinduliai...*

MAIRONIS.

Jeigu Maironis tais trumpiausiais, bet plačiausios prasmės žodžiais giedodamas tą “Aušrą” turėjo omenyje, kurios šiandien visa Lietuva 40 metų sukaktuves švenčia, tai aš statyčiau tašką ir sakyčiau: Likit sveiki vyručiai, apie “Aušrą” viskas pasakyta. Basanavičiaus, Šliupo, Maironio ir gal kitų pirmųjų lietuviškosios dvasios iš amžinojo miego budintojų Aušros yra kaip ir kokios pasakiškos allegorijos, kurios reiškė ne tą aušrą, kuri rytais užteka, ne tą laikraštėlį, kuris, kaip jis pats skelbėsi, “už skaitytojų pinigų pas O. V. Mauderodę spausdinosi”, bet Lietuvos žmonių susipratimo, atbudimo, iš amžių miego prisikėlimo aušrą. Štai kokios “Aušros” 40 metų sukaktuvės švenčiame! Svarbi valanda. Svarbus įvykis! “Aušra”! 40 metų! Ir nepriklausoma Lietuva!

Buvo gadynė Širvydo, Daukšos, Bretkūno ir kitų, garsių vyrų, kuriuos lietuviško rašto istorija mini kaip pirmuosius rašiusius lietuviškai ir palikusius mūsų laikams savo darbų paminklus. Toliau, jau beveik mūsų gadynėje Valenavičia, D. Poška, Strazdelis, Rimavičia, Simanas Daukantas, Ivinskis, Valančiauskas, Songaila, Daukša ir kiti iškėlė pasaulio akyse lietuviškos vėliavą, kurią pilniausioje skaistybėje paliko savo pasekėjams nešti. Kaip ir kokią, ar nesuplėšytą, ar nesuteptą tą vėliavą pasekėjai, o drauge dabar ir mes išnešime ir sekančiai gentkarčiai atiduosime, prigulės nuo mūsų, nuo mūsų visų. Čia galėčiau papasakoti šimtus patarimų ir nurodymų, bet tai būtų permaža ir nuobodu. Tiek pasakysiu, kad “iš praeities tik stiprybių semtume” ir eitume savo protėvių pėdomis ir vykintume jų sumanymus, tęstume jų pradėtą darbą, gyventume taip, kad mūsų vaikai ir vaikų vaikai, toliau švesdami šimtines ar net tūkstantines “Aušros” sukaktuves, mūs taip garbingai minėtų, kaip mes savo protėvius minime.

Kad nebūtų taip nuobodu ilgą straipsnį skaityti, dedu keletą, mano nuomone, žymesnių ištraukų iš “Aušros” 1884 metų, tegul skaitytojais patys jas įvertina.

* * *

“Tai čia guli milžinai, milžinai ne kaukais, ne kūnu, bet dvasia. Tai jūsų tėvai buvo milžinai; čia jų kapai, bet jūs, atsisžadėjęliai savo tėvų, mindote jų kapus, nobenumanydami, kad čia yra palaidota jūsų dvasiška stiprybė! Ir akmenimis ją prislėgiate, bene delto, kad ji neatsikeltų iš kapo ir nepadarytų jums gėdos, klausdama, kur pasidėjo tėvų palikimas?..” STAJE ŠUNBAJORIS.

* * *

Apie lietuviškus pinigus rašė:

“Julius Kaisaras (senovės rašytojas) primena vadą lietuvių, (lotyniškai) Litivius vadinamą, kuris buvo gallų-keltų kariuomenės vadas pas Karpatus, kur dabar Krokova, gyvenančius. To tatau lietuvių buvo mušti pinigai apie 50 metų pirm užgimimo Kristaus, iš kurių tris paveikslus parodo. Pinigas—sidabrinis, ant vienos jo pusės yra galva kokios dievės ar karalienės, ant antros—lietuvis sėdomis ant žirgo su vėliava, parašas gi lotyniškai rašytas: “Lita v.” Tatau turi būti minėtas vadas. Ant antro pinigų taip pat papuošta galva moteriškės vienoj pusėj, o antroj pusėj—jojėjas ant žirgo ir parašas “Lita.” Ant trečio pinigų—vyriška galva, o gal galva to paties vado lietuvių, už jo pakaušio raidė C.; antroj pusėj lietuviškas jojėjas ant žirgo su kilpiniu dešinėje rankoje, ant pečių saidokas su trimis šautėmis ir parašas “Lita.” Šiuos pinigus p. Kirkoras ir p. Valanskis (istorikai) pripažįsta lietuviškais, nes jočiai (jojėjai, raiteliai) kaip graikų, taip ir rymenų kilpinio (saidoko) nevartojo, bet—kardą.”
Dagilis.

Tai senas ir istorinis mūsų dabartinio pinigų vardas “Litas.”

Apie mūsų Valstybės ženklą “Vytį” “Aušra” šiaip rašo:

“Lietuva savo viešpatavimo metu turė-

jo savopą ženklą, kuriuomi buvo vaikiškas — šarvuotas kareivis sėdįs ant šuoliais bėgančio arklio, nešinas iškeltą ant savo galvos kardą." *Vieversis*.

O štai, kaip "Aušroje" J. S. Kuokštis (Jonas Šliupas) rašė apie naujosios kartos auginimą. "Užduotis auginimo vaikų yra — juos prirengti prie čuinaus gyvenimo, suteikiančio jiems patiems laimę ir vidujinį ramumą, o draugijai ir tautai, kuri juos augino, naudą ir pelną... Žmogus auga trejais: didėja jo kūnas, stembsta protas ir stamantėja doriškas jausmas. Visa tai ir auginimas turi liesti: 1) kūno dailą, tai yra, jo sumatumą, sveikatą ir stiprybę; 2) ištaisymą ir išlankstymą proto, taip kad vaikas kol suaugęs, išmokyti viską savotiškai ir laisvai sanprotauti ir stigavoti ir 3) patobulinimą širdies ir sutvirtinimą noro, taip kad geismas darbo ir pats darbas visados turėtų dorinį pamatą"... Tai tikras receptas auklėtojams ir auklėtiniais, kuris taip tinka visuomenei, kuri negreit ką geresnio išgalvos.

Daktaras Jonas Basanavičius aprašinęs 75 Lietuvos pilis — pilekalnius lyg kad susigraudinęs savo ilgą straipsnį užbaigia: "Senai jau išnyko Lietuvos pilys, senai jau pragaišo mūsų prabočių stiprybė, išnyko senovės tikyba, pamazi nyksta ir pati Lietuva... Kas-gi mums, pavargėliams, beliko iš mūsų garbingų prabočių? — Didelis mūsų žemės plotas kryžiuočiams teko; upės lietuvių kraujo nuplaukė į jūras; šiandien neberastum nei sklypelio žemės, kuris nebūtų prisigėręs lietuviško kraujo... Senovės tikyba, kuri buvo susivienijusi su mūsų tautos dvasia, tapo išnaikinta; per ilgus verguvis metus išnyko senoviškos giesmės, raudos, pasakos, kuriose mūsų tėvų vaikeliai buvo apipasakojami, sunyko ir senovės Lietuvos dvasia... Sunyko mūsų tautos garbė, josios stiprybė, tėviškės meilė, o prasidėjo ilgos nelaimių eilios.

Šiandien pilekalniai mūsų niūkso liūdi, apleisti, daugiausiai iš tolo nuo gyvenamų žmonių laukuose; tartum mūsų lauko žmonės baidosi ir prisidingti tų senovės liekanų. Apie juos vien girdėsi tūloje vietoje visokias basias pasakas: tai ant jų naktimis vaidina-

si, tai esą juose paslėpti dideli turtai, kuriuos saugoja piktosios dvasios... O kaip čia čia išveizdėjo senovėje? Ant pilekalnių ir už jų volų mūsų prabočiai turėjo ramiausią vietą. Čia jie meldėsi savo dievams. Čia jie iš viso apskričio susiėjimus arba seimus laikė, susikalbėdami apie visokius karionės reikalus ir apgalvodami apsigynimo būdus. Čionai dienų dienomis vyrai sargybos būdėjo, nuo kryžiuočių plėšimo gyventojus apsaugodami ir apgindami. Čia jau nuo kryžiuočių gynėsi, čia kraujas mūsų prabočių srovėmis tekėjo. Jei tie liūdni ir nebyliai pilekalniai prabiltų ir išpasakotų, ką jie per tiek metų regėję ir girdėję, tai būtų tūkstančiai ilgiausių ir įdomiausių pasakų! Ar kas galės susilyginti su mumis ir pasigirti tokiais puikiais pilekalniais?!

Jei Lietuva iki šiai dienai gyva užsiliko, tai tik ačių mūsų garbingų prosenių stiprybei ir prazilusiems mūsų pilekalniam. Gerbkime savo pilekalnius! Atmindami garbingų mūsų senelių veikalus, tą visą kraują, kurs už mūsų tėviškės liuosybę, už mūsų brangią kalbą, už nepriklausomybę pralietas tapo, rūpinkimės prabočių paveizdą sekdami, visuomet būti mylinčiais savō nuvargintą žemę, savo brangią kalbą, savo tautos reikalus būti tikrais lietuviais!"

"Atšros" laikų eilėninkas Dionizas Poška šiap rašo eilėmis savo gyvenimo įspūdžius tais laikais jo dvasią apėmusius:

"Nugyvenau savo jaunystę prie sunkumų ir darbų,

Nežinojau kas yra Omeras, Virgilis,
Oracijus,

Kas Krasickis, Węgerskis ar Naruševičia,

Kas Dmukauskis, Vibickis, Čackis ar Niemcevičia.

Dabar rašau nepagarsinti norėdamas savo vardą,

Bet į senatvę apluošęs geidžiu su savimi pasibastyti."

Dionizas Poška.

* * *

Martynas Jankus eilėmis rašydamas apdainuoja senovės lietuvių šitaip:

"Linksmi jie gyvenę

Bandas savo ganę,
Karių vargai nerūpėjo,
Kuriuos potam kentėjo.
Ragu trimitavo

Šoko ir dainavo,
Graži Lietuvos mergelė.
Kaip lelija, rozelė"...
"Trinitas".

Bardas-žinys Merlinas.

Sulig L. Michaud'o d'Humiac'o vertė A. Matutis.

(Pabaiga).

Ko Merlinas nepadarė kitiems karaliams viešpataujant, tai padarė dabar jaunuolio valdytojo garbei. Jis jam pažadėjo paaukoti net visą savo gyvenimą; pamesti numylėtas jo girias ir apsigyventi karaliaus rūmucse.

Naujos valdžios pradžia buvo nepaprastai laiminga. Arturas, padedant Merlinui, sėkmingai ir galutinai nugalėjo Saksonus ties Argorda. Šale karaliaus šono pats Bardas narsiai kovojo. Gi kumet pergalėtojai įžengė į Kaerlleono sostinę, buvo iškelta didelė puota laimingos dievingos arfos su magišku kardu sandarai pagerbti, kurios garsas skambėjo po visą pasaulį.

* * *

Neužilgo tačiau pradėta daryti suokalbais karaliui ir jo bardui nužudyti.

Po pergalės ties Argorda, praėjus kairiam laikui, Arturas vedė žmoną, dukterį Škotijos karaliaus, Leodogano, kuriam buvo padėjęs sykiu su Apskrito Skobnio karininkais ir Merlinu kovoje priešą nugalėti.

Gražioji Ginevra, persiėmusi didžiais darbais to, kurs taip didvyriškai valdė Britaniją, visai negalėjo paslėpti savo įsitikinimo.

— Kaip laiminga bus ta mergelė, kuri patrauks tokį didvyrį karininką, ir kaip nelaiminga bus ta, kurią jis paniekins.

Iš savo pusės Arturas taipgi neabejojo apie gražią Ginevrą, o Škotijos karalius dideliu džiaugsmu priėmė pasiuntinius Britanijos valdovo, kurs iš talkininko neužilgo paliks jo žentu.

Neužilgo buvo surengtos didelės vestuvės. Būtų tai buvęs laimingiausias sąryšis,

jeigu ne buvimas karaliaus rūmuose Arturo brolieno, klastingo Mordredo.

Buvo tai žmogus pilnas ambicijos, bet sykiu pilnas ir klastos. Jis mylėjo Ginevrą, bet už vis labiausia troško Britanijos sosto.

Neilgai trukus Mordredo paviliojo karalienę. Dabar vienas tik asmuo jam trukdė viską, tai bardas Merlinas, kuris, be abejojimo, viską žinojo ir, pirmai progai pasitaikius, galės pasakyti karaliui apie jo žmonos neištikimybę ir rengiamąjį suokalbį.

Delto Mordredas pradėjo galvoti, kokiu būdu galima būtų prašalinti bardą iš karaliaus rūmų.

Jis buvo girdėjęs, būk Brocelando giriose gyvena garsi burtininkė. Tai-gi, atatikęs patogią valandėlę, tarė Merlinui:

— Įsivaizdinki, kad toji burtininkė yra vienatinė, kuri žino paslapčių šaltinius, valdo permatomybę visame kame. Jos globoje yra užkeikimai, kuriuos ji valdo; daugiausia žino negu visi bardai.

— Kaip ji vadinasi?

— Viviana.

— Gerai. Surasiu ją ir persitikrinsiu, ar jos žinija viršija mane.

Neužilgo Merlinas dasigavo Brocelando girių ir įėjo į šimtamečių ažuolų tankumyną, kur tuo laiku atidavinėta dievams garbė.

Beklaidžiodamas po tankumyną užėjo šaltinį. Aplinkui šlamėjo tokie medžiai, kurių ilgos, laibos šakos atrodė lyg burtininkės plaukai. Čia Merlinas sustojo, nes tai buvo užkeikimų šaltinis. Paėmęs akmenį ir metęs į krištolinį šaltinio vandenį, tris kart pašaukė:

— Viviana! Viviana! Viviana!

A. Baltrušaitė,

narė L. Vyčių 25 kuopos (Cleveland, Ohio). Pavyzdinių tėvų auklėjama tautinėje dvasioje myli savo kalbą ir ją gražiai kalba. Maža būdama ji buvo gabiausia kuopos deklamatorė. Dabar-gi įžymi kuopos koro dainininkė ir aktorė. Be to, šiemet ji eina kuopos protokolų rašt. pareigas.

Sudejavo giria, sužė baisi viesula, lyg kokia milžiniška užkeikimo lyra; subangavo šaltinio vanduo, o iš gelmių išaugo didelė, stebūklinga gėlė.

Merlinas ranka padarė slaptinę ženklą.

Gėlė prasiskleidė ir iš jos vidaus pasirodė Viviana žaliu rūbu apsigaubus su vainiku ant galvos.

Apsukriu pasijudiniu praskleidė ji auksinių plaukų vilniavimąsi, kad geriau prisiziūrėjus Merlinui ir užkerėjus jį maloni nusijuokimu.

— Štai, esu!.. Sveikas!.. Tavęs laukiu... Ko nori nuo manęs?

— Norėjau sužinoti, ar teisybė, kad

tu valdai kerus ir užkeikimus visai man nežinomas?

Viviana pradėjo juoktis.

—A-a!—tarė pagaliaus,— daveisi kam nors įvesti save į klaidą, net iki to laipsnio. Ar-gi galėčiau aš viršyti savo žinija tave, bardų bardą, kilnųjį kerėtoją; aš, kuri esu niekas daugiau, kaip tik šio tyro šaltinėlio burtininkė? Ne, geriaus sakyk, kad atvykai čia tik mane palinksminti. Ką turiu daryti, kad sutikčiau su tavo valia? Klausau!

Visa tai Viviana kalbėjo balsu, pilnu raišys, o Merlinas, kuris atvykęs čia manė susitikti su baisia priešininke, jautė savyje didelę permainą ir stebėjosi jos žodžiais ir jam teikiama pagyrimais.

— Neturiu tau linksmybių, — malon u ba'su atsakė bardas.—Vienok delko-gi abejoji apie savo galią tu, tokia kerėtoja? Bile kas priiartinęs prie tavęs, ištikrųjį, galės įsivaizdinti kerus, nes tik jie gali gimdyti tokį gražumą, kokio tu esi.

— Mano gražumas, tai gražna tų girių, kurių esu verpetuojanti siela. Komet pracidinėjai pro medžių šakas, ji visa virpėjo iš laimės. Mano nusijuokimas, tai to džiaugsmo atspindis. "Štai, bardas, didis bardas!" rodosi, jausliai kalbėjo visa giria. "Štai, bardas! giesta ir dievingoji jo arfa!" Tad-gi išėjau iš šaltinio gelmių, kad geriaus jį girdėti ir gauti visatveriančio pamėgimą.

Pasakius tai Viviana prisiartino prie Merlino ir lengvu, parankiu krustelėjimu paėmė nuo jo pečių auksinę arfą.

Bardas, maloniai nusišypsojęs, atėmė iš jos savo arfą. Tuo laiku suvirpėjo tylios jos stygos.

— Prie tavęs mano arfa skamba lyg būtų jon įžengusi mistiška siela. Ir ką nori, kad tau paskambinčiau?

— Paskambink man apie tris pasaulio stebūklus.

Merlinas užgavo stygas. Niekad dar iš jų neplaukė skaistesnė melodija. Nei vienas žinys nejutė savy tokio gilaus įkvėpimo. Viviana, rods, klausėsi ekstazoje. Užkerėta neapsakomos muzikos ji nejučiomis prisiartino prie bardo ir atsirėmė jo.

Tuo metu skambinimas arfos persi-

mainė į meilės giesmę, į verpetuojančią jausmų sonetą. Paskutinė styga suvirpėjo jausmingu kliksmu. Arfa išslydo iš Merlino rankų, o jos vieton atsidūrė Viviana.

— Myliu tave!

Burtininkė nieko neatsakė.

Kumet Merlinas išbudo iš gilaus įkvėpimo, pamatė prieš save vieną tų vizijų, kuriomis pranašingas jo genijus taip tankiai kankino jo vaidentuvę. Buvo tai persergėjimas prieš didelę nelaimę, kuri turėjo sudrumsti jo gyvenimą.

Kad ir toli buvo nuo karaliaus rūmų, vienok aiškiai matė kas juose dedasi. Mato Mordredo klastą; mato, kaip jis išveda Ginevrą ir sykiu su ja pabėga į Škotiją; paskui išgirsta sielvartingą karaliaus Arturo skundą.

“Merline, kur esi? Kam-gi apleidai mane? Tavo išėjimas iš rūmų atnešė tas nelaimės!”

Perimtas tuo Arturo išmėtinėjimu, bardas pusiau sąmoningas iš gailėsčio bėgo per girią, kad kuogreičiausia stojus prieš tą, kurs jį šaukė.

Iš greitumo užmiršo net savo arfą, kuri paliko Vivianos rankose.

* * *

Sugrįžęs į karaliaus rūmus Merlinas, nieko nelaukdamas, pasiėmė su savim Arturą ir patraukė Škotijon, kad nugalėjus Piktus ir Škotus, kurie perėjo Mordredo pusėn ir paliko jo šalininkais. Itin rūpėjo jam nubausti maištininką Mordredą ir atimti iš jo Ginevrą.

Bet-gi be auksinės arfos, kuri uždegdavo kareivių narsumą, kova baigėsi Arturo pasitraukimu iš karo lauko.

Toje kovoje Arturas tapo mirtinai sužeistas. Jo kūnas buvo pargabentas į Auloną, užkerėtą salą, kurią buvo apgyvenusios devynios mergelės. Jos turėjo slaugoti ir prižiūrėti karaliaus žaizdas iki tam laikui, kol su didesniu, negu kitados, prisiirengimu, grįš į kovą, kad išstūmus iš Bretanijos svetimą gaivalą.

Dėja, karaliaus pralaimėjimas nebuvo tai vienatinė nelaimė.

Suvalgintas del daugelio nepasisekimų,

kurių priežastim jis pats buvo, Merlinas prarado net sąmonę.

Išlėšęs, lyg koks laukinis žvėris, nubėgo pas Vivianą.

— Tu pražudei mane, vyliūginga burtininke! Kam pasilaukei mano arfą, be kurios esu niekas?

— Pasilaikiau, kad ją tau vėl sugrąžinusi, nes žinojau, jog ateis diena, kurioje, išskyrus ją ir mane, visai nieko neliks.

— Tavo meilė... ją niekinu, nes tavo meilėje užmiršau savo pareigas.

— Nun-gi surasi suraminimą ir džiaugsmą.

Ir vėl iš naujo apkerėjo jį visą.

— Vai! — sušuko verkdamas Merlinas, lyg kūdikis, — ar-gi nežinai, kad Saksonai nužudė mano karalių? Ar-gi nežinai, kad antvyskupas Gildas grasina man viešu iškeikimu, kad minios mane akmenimis apmetė.

— Užmiršk! užmiršk tą visą! Nežudyk sielvarta savo genijaus!

— Mano genijus jau mirė! Esu niekas kitas, kaip tik silpnas Merlino šešėlis.

— Del manęs visados esi aukštasis pranašas, įkvėpimo bardas! Suteik man žiedą, kurį nešioji ant piršto, o didybės pilna pasiliksiu tavo sužiedotinė!

Merlino siela staiga praregėjo.

— Moteriške, kaip-gi blogai tave teisiau! — Tiek sąjausmo randasi tavyje! Vienok žiedo tau neduosiu, nes jo pagelba galėtum mane užkeikti amžinan užsimiršimo sapnan, o aš noriu atminti...

— Tač-gi, pats nori mane prarasti?

Merlinas nieko neatsakė.

Tuo tarpu Viviana apsiašarojo.

— Tai-gi, persiskirkiva! — tarė burtininkė. — Vienok, pirm negu mane apleisi, atsigerki vandens, štai, iš šito šaltinio, kurio esu burtininkė. Jis sugrąžins tau genijų.

— Ką tuomi nori pasakyti?

— Tai yra paslaptis, kurios nenorėjau tau atidengti, ligi būčiau gavusi nuo tavęs žiedą. Gerdamas iš šaltinio vandenį, kurs sugrąžins tau protą, sykiu įgersi ir mano sielą. Vienok, taip labai tave myliu, jog no-

riai pasiaukosiu tavo pasveikimui be pasitikėjimo bent kokio ateityje atlyginimo.

Jau sudėjo abi ranki vandeniui pasemti, kumet sujaudintas tokiu burtininkės atjautimu bardas ją sulaikė. Valandėlę pasviravęs permainė mintį.

— Tai-gi, gerai! Įtikėsiu tau! Gerdamas vandenį, atieškosiu savo genijų, nes įgersiu tavo sielą. Tatai, likkie-gi mano sužiedotinė tu, kuri sugražini man jėgas, išmintį ir viltį.

Tai darydamas numovė nuo savo piršto auksinį žiedą ir užmovė ant burtininkės piršto. Paskui pasilenkė ties šaltiniu sykiu su Viviana, kuri rieškučiomis pasėmė vandens ir prinešė prie bardo lūpų.

Kada jis gērė vandenį, jos balsas skambėjo lyg tykus prašymas:

“Gerki, Merline, gerki amžiną užmiršimą; gerki vandenį, kuris užmigdys tave ant visados mano meilėje. Ir kam-gi gražinti tau genijų? Bardų ir burtininkių laikai neuzilgo pranyks, bet mūsų meilė niekados nesibaigs. Mūsų sielos, susivienijusios pereis į nemirtiną tų girių sielą. Gerki, Merline, gerki amžiną užmiršimą ir žengki sykiu su manim į to šaltinio gelmes, kuriose įmečiau tavo arfą. Iš jų neišeisime, iki prisirtins diena, kurioje karalius Arturas sugrįš iš užkerėtos salos, kur slaugioja ir sergsiti jį devynios mergelės.”

J. V. Kovas.

Laimė.

(Baletas—scenos žaidimas).

Paiškinimas: Žaidžia būrys merginų nuo 12 ligi 20, arba ir daugiau, iš kurių susideda koras. Be to, parenkama šešios merginos, kurios kalba.

Ūzdangai pakilus, visos įeina iš abiejų pusių lygiu skaičiumi ir, vaikščiodamos po sceną, darydamos gestus, dainuoja. Baigdamos dainuoti gilumoje scenos sustoja pusrėčiu. Turinčios kalbėti atsistoja galuose, arčiau publikos. Kalbėdamos arba dainuodamos daro įvairius gestus sulig dainos ar kalbos žodžių. Dainoms melodiją galima pritaikinti iš lietuvių liaudies dainų. Žaidimą atlikti gyvai, linksmai.

(*Įeidamos ir vaikščiodamos dainuoja. Baigdamos dainą sustoja pusrėčiu.*)

DAINA. (KORAS).

Kur ta laimė, kur ta laimė,
Kur ji, kur ji... nematyt?..
Senas, jaunas, laimės trokšta,
Vis negauna pamatyt.

Eina, bėga visais keliais,
Eina išilgai, skersai,

O tos laimės nēr kaip nēra,
Ir nematyt jos visai.

Laivan sėdę, plaukia, įrias
Per didjūres, per mares,
Ir tenai visur jos ieško,
Ar kur norint jos neras.

O tos laimės, ištikrųjū,
Nieks neranda — lyg jos nēr'
Vienas kito klausia, skundžias,
Argi laimės jau nebēr.

PIRMOJI KALBA.

Bernužėl, jei tu nori laimę rasti,
Turį gerai susiprasti.
Nors tu būtum neturtingas,
Bet kalboje būk protingas;
Būk malonus ir smagus,
Ir visumet mandagus.
Pakampėmis nelandyk,
Verčiaus knygą paskaityk.

VISOS.

Taip, taip, jaunas bernužėli,
Bent šį syk,

Pranė Sakalauskaitė,

narė L. Vyčių 25 kuopos (Cleveland, Ohio), dainininkė ir talentuota scenos mėgėja. Daug darbuojasi Clevelando jaunimo tarpe.

Paklausyk.

Kalbos merguzėlių.

ANTROJI KALBA.

Brangus! Nors tu būtum apskrus,
Ir mandagus ir vikrus;
Bet mokėk susivaldyti,
Tą vikrumą padabinti;
Kur nereikia — nebėgiok;
Kitus — save paguodok.
Blogų vietų nelankyk,
Skaisčią dorą užlaikyk.

VISOS.

Taip, taip, jaunas bernuzėli,
Bent šį syk,
Paklausyk
Kalbos merguzėlių.

TREČIOJI KALBA.

Bernuzėli, ir tabako nerūkyk,
Nei burnoj jo nekramtyk,
Būsi sveikas visados
Ir nedvoksi niekados.
Tinginytės labai vengk,
Dirbti visad pasistengk;
Dirbk žmonijai ant naudos,
Dirbki labui Lietuvos.

VISOS.

Taip, taip, jaunas bernuzėli,
Bent šį syk,
Paklausyk
Kalbos merguzėlių.

KETVIRTOJI KALBA.

Meiluti, iš merginų nesijuok,
Pašai pa nepravardžiukok;
Jei nenori — nedraugauk,
Bet jų garbės neužgaulok.
Būki tykus ir ramus,
Gerbk savočius tėvus;
Savo luomą užlaikyk,
Naktimis nesibastyk.

VISOS.

Taip, taip, jaunas bernuzėli,
Bent šį syk,
Paklausyk
Kalbos merguzėlių.

PENKTOJI KALBA.

Jei tu, brangus, abejosi,
Skaistų luomą nedabosi...
Merguzėlėms nepatiksi,
Paniekintas pasiliksi.
Mums ne tiek rūpi gražumas,
Kaip širdies, proto skaistumas.
Kad ir esi neturtingas,
Bile doras, išmintingas.

VISOS.

Taip, taip, jaunas bernuzėli,
Bent šį syk,
Paklausyk
Kalbos merguzėlių.

ŠEŠTOJI KALBA.

Manai vesties — pasirinki,
Paskui gražiai pakalbinki...

Na, ir tuoj po sutartuvių,
 Ūmai rengkis prie vestuvių.
 Apsivedęs būk protingas,
 Tad gyvenims bus laimingas.
 Mylėk žmoną visados,
 Žmonės tave paguodos.
 Būdam's doras ir protingas,
 Būsi ir tautai naudingas.

KORAS.

Taip, taip, jaunas bernužėli,
 Bent ši syk,
 Paklausyk

Kalbos mergužėlių.

*(Baigdamos vėl vaikščioja po sceną
 įvairiai gestikuliuodamos sulig dainos žodžių.
 Paskui sustoja ir linksmai baigia).*

VISOS.

Myliu gerą vyrą,
 Myliu ir godojų,
 Kuris gero būdo —
 Jam širdį aukoju.
 O aš mergužėlė,
 Galiu pasirinkti,

Kuris geras, du kartu.
 Kuris doras,
 Kur's netinginėlis.

—x—

Girtuoklių bernėlių,
 Arba vėjavaikių,
 Nors jie aukse būtų —
 Tokių mums nereikia.

O aš mergužėlė,
 Vieną pasirinksiu,
 Kuris meilus, du kartu.
 Kuris dailus,
 Kuris man patinka.

—x—

Kuris apsileidęs,
 Visad tinginiauja,
 Nors jis būtų gražiausias,
 Te vilkai jį piauja.

O aš mergužėlė,
 Galiu pasirinkti,
 Kuris geras, du kartu.
 Kuris doras,
 Kur's netinginėlis.

(Pabaigusios lenkiasi publikai).

Uždanga.

J. T. Smith.

ATEITININKAS.

(IŠ ANGLIŠKO VERTĖ A. K. TAURAGIS).

(Žiūrėk "Vyčio" Nr. 4(136)).

SKYRIUS XV.

Ūkininkas.

Abu vaiku patyrė, kaip nesmagu, ir tiesiog nepakenčiama, basam ir vienmarškiniui eiti šiurkščiu, kietu keliu. Vincas, nors nu duotai, iš viso to tik juokėsi, bet jo pusbroliui juokų nebuvo. Pastarasis pradėjo mąstyti apie daugelį nuostabių dalykų. Jis dažnai girdėjo jo seserį ir tetą besiskundžiant Vincą atkaklumu. Jos sakė, kad sykį jo atkaklumas išbudo, niekas jau negalės sulaikyti jo nuo pasirizimų. O motina dažnai kitiems perspėdavo sakydama: "Nesukelkite jo atkaklumo."

Aroldas tik dabar persitikrino ir supra-

to, kuomi moteris skundėsi. Jis matė, kad jis pats paliko to atkaklumo auka, nes neturėjo drąsos pasipriešinti stipresnei Vinco valiai. Įgriso jam kelionė ir nelaimės; troško namų ir visų tų smagumų, kuriuos jie teikė. Jo jėgos vis silpnėjo. Jis pramatė dar daugiau pavojų, kurie juodu galės visai paskandyti. Nors kantrumas jo jau visai buvo išsisėmęs, vienok bijojo grįšti gimtinin miestelin, kad panešus kitų vaikų pa juoką. Jam rodėsi, kad vieną, ar kitą vietą galima būtų ir arti namų rasti, kur darbas būtų lengvas, pavojai išvengti. Bet pasakyti Vincui to nedrįso. Ir kuomet tik pamąstydavo nakties laiku slapta Vincą aplesiti, jo gailioji širdis visuomet tam nepritar-davo.

Beeinant jiems, Vincas daug kalbėjo apie ūkės gyvenimą. — Gausime penkioliką dolierių į mėnesį, gerą valgį ir minkštas lovas. Turėdami trisdešimts dolierių, gerai pasilsėję ir pavalgę, galėsime išnaujo pradėti kelionę į lyglaukius.

— Kur tu rasi tą ilgą poilsį? Ar tu manai, kad ant ūkės nereikia sunkiai dirbti? Ar yra kur sunkesnis darbas, kaip ūkės darbas?

— Taip, taip! — atšovė Vincas. — Perstatyk viską kuosunkiausioje padėty ir kaip matai už dešimts minutų grįši namų link. O tuomet policija įkiš mudu į mažų kūdikėlių kariatėles, paduos po bonkutę, prisegs saugiasias špilkas ir, Ateitininkams ir kitiems bešūkaujant, nuves į motinos kambarį.

Šitokia Vinco kalba susyk nutildė nuvargusį Aroldą ir padėjo linksmiau rytojūn žiūrėti.

Neužilgo pamatė ūkės namą. Priėję prie jo rado darže žiaurios išvaizdos ūkininką. Vincas atsiminė ką praeitą naktį abu valkatu sakė apie šį vyrą: kad jis išrodo it serganti kiaulė ir kad valkatą, it žiurkę, lengvai užmuštų. Išvaizda ištikrųjų buvo tokia. Vienok pažiūrėjęs į vaikus ūkininkas prielankiai pakvietė į vidų.

— Aiškiai matyti, kad judu esate didelėj nelaimėj — užkimusiu balsu prabilo ūkininkas. — Tokių, kaip judu, dar nesu matęs.

Pasigirdus balsams, tarpdury pasirodė moteris, kuri domiai žiūrėjo į abu vaiku. Ji išrodė suvargusi, išbalusi ir nusiminusi. Tuoju ir mergelė palengva iškišo galvą pro langą ir visą laiką klausės kol Vincas pasakojo, kas atsitiko ir darbo prašė.

— Šimts pypkių sušuko ūkininkas, — laimingesnio dalyko nebuvo atsitikę per daug metų. Aš ką tik netekau dviejų vaikų. Gavę didesnę mokesį Syracuse jie mane apėjo. O čia būtinai turiu šieną sugriebti. Kokios judviejų sąlygos?

— Penkioliką dolierių į mėnesį, ir turi mokėti pinigais kiekvieną dieną abiem po pusdolierių, — atsakė Vincas.

— Tai per daug tokiem vaikam, kaip judu. Tačiau visgi geriau negu vienam darbas atlikti. Kokia judviejų mintis kasdieną pinigų reikalauti?

— Jūs ūkininkai esate sugabesni už mus miestelėnus, — atsakė Vincas. — Išdirbus dvi savaiti, gali mudu už ką nors pavaryti be jokio atlyginimo. Mudu dirbame ne dėl žmogaus, bet dėl pinigų.

— Gana teisinga, vienok judviejų nesamdysiu tol, kol nepasirašysite ant popieros, kad išbūsute pas mane nors ištisą mėnesį.

— Galime tai padaryti, — atsakė Vincas.

Viskas išrodė kuogeriausiai. Net nupuolęs Aroldo ūpas pradėjo kilti. Kad ir blogiausia būtų, nors namus nakvynei turės, be to, dar pinigų užsidirbs.

Ūkininkas, kurio vardas buvo Zėkas Norkrošis, pasirodė linksmo būdo žmogus. Liepęs mergelei Matildai pagaminti vaikam užkandį, išsivedė juodu į pašūrę, kurioj kaboję daug senų drabužių: aprenę kaip ūkininku šiurkščiais marškiniais ir kelnėmis, aukštais batais, šiurkščiu švarku ir šiaudine skrybėle, ir įvedė į virtuvę. Ten juodu paliko iki jis arklius prirenę šienavimui.

Jau mušė trečia valanda po pietų ir abu vaiku buvo labai išalkusiu. Matilda pastačius ant stalo ašotį graibyto pieno ir juodos duonos, išėjo. Šeiminkė visai nebuvo pasirodžius. Vincas, pažiūrėjęs į valgį, pradėjo barškinti į stalą, kad mergelė ateitų.

— Ar neturi nei sviesto, nei šaltos mėsos?

— Tokių dalykų čia niekumet nesimato. Paskui pakuždomis ji dar pridėjo. — Nesimato nei mokesčio. Judu esate apgauti kaip ir kiti pirmieji.

Pasakius tai mergelė dingo, gi vaikai, nusiminę, pamirkę piene duoną valgė ją vos ne su ašaromis. Vargas paskui vargą, ir už ką? Ar kad patenkinus nepastovų Vinco ūpą, — pamanė Aroldas, — kumet toj valandėlėj galėtų juodu sėdėti savo smagiuose namuose, prieš akį viliojančius pietus, meilios motinos ir sesers malonios šypsenos spinduliuose. Ne! ilgai jis to nekęs. Grįš namo. Tik pakėlė galvą, kad tiesiai į akis pasakius tai pusbroliui, bet tuo tarpu įkišus savo nešukuotą galvą pro duris Matilda sukuždėjo:

— Jei judu bėgsite iš čia, jis šunis paleis.

—Beprote! — atkirto Vincas, — ir nusišypsojo, kad padrąsinus pusbrolių, kuris buvo nusigandęs.

—Rytoj taip nesakysi,—atsakė Matilda. Bet Vincas tik balsiai nusijuokė.

Išalkusiem vaikam išmirkyta nugraibytam piene duona darėsi skanesnė ir už skaniausį valgį. Nespėjus pavalgyti juodu išgirdo Zėko balsą iš kluono. Nors jis išrodė nuožmus, bet linksmas būdas baime vaikams pravarė. Smagiai nuvažiavę į pievą jie pradėjo dirbti pakeltu ūpu. Nors būdami kituomet ant ūkės pas giminę, nuo kurio taip nemandagiai pabėgo, juodu mokėjo šienauti, bet darbas ten buvo tik žaislas sulyginus su tuo, prie kurio Zėkas Norkošius pristatė. Dirbo iki pradėjo temti. Komet sugrįžo namo, visai buvo tamsu. Po tokio darbo abu vaiku buvo suvargę, be ūpo ir iširdę.

Zėkas tik juokavo. Per vakarienę jis išspraudė Vincui į ranką sidabrinį dolierį, pagirdamas juodu ir primindamas, kad rytoj darbas prasidės nuo pat aušros. Vakarienei vėl gavo nugraibyto pieno ir duonos. Po vakarienės Matilda nuvedė juodu į palėpį, kur suplyšusi lova kvietė trumpam poilsiui. Lipdama žemyn mergelė sukuždėjo:

— Negeras dolieris!

Vincas pažiūrėjo į ją su didesniu domėsiu. Dabar jis pamatė, kad po keista viršutine išvaizda slepiasi išmintinga draugė. Pastatęs žvakę ant dėžės, jis pradėjo dairytis po palėpį, kuriame matėsi eilė voratinklių, dvi sugedusi kedi ir lova. Ilgas baugus kaukimas iš daržo juodu sujaudino. Išeidama Matilda dar sukuždėjo:

— Sergėkitės šunų! Jie jus daboja.

Išgirdęs tokį pasakymą Vincas visai neteko drąsos. Pamėgino dolierį. Pasirodė, kad švinas. Prisiminė sau sunkų darbą ir nesveiką valgį. Pažiūrėjo į Aroldą, kuris iš nuovargio vos pastovėjo. Minty jis nutarė nesipriešinti, bet pasiryžo atsilyginti su tuo, kuris taip baisiai juodu apgavo. Dar šunes nenustojo loję kaip Vincas atsiklaupė šale Aroldo ir pirmą syk, nuo nelaimių prasidėjimo, atsivadė Dievo apveizdai.

(Toliaus bus).

Surinko A. K. Tauragis.

Šviesos Spinduliai.

Pažink save.

Pirma kiekvieno žmogaus pareiga yra save pažinti.

Daugumas žmonių išgyvena šiame pasauly nepabusdami prie įvertinimo pasislėpusių juose gabumų, kuriuos jie turi.

Kiekvienas žmogus, kaip gimtine tiesa, turi vieną gabumą.

Ant nelaimės žmonės per dažnai save susiklaidina, versdami į neteisingas vėgas ir netinkamais palieka.

Žmogus, kuris rūpestingiausiai savo saiką paima, turi geriausią progą.

Lincoln'as patyrė, kad "atmainingumas yra blėdinga savastis, kadangi ji niekuomet negali didenybe būti."

Žmogus negali daugumą menų valdyti. Shakespeare'as veikalus rašė. Jei jis būtų mėginęs piešti, be abejonės, nebūtų jam sekęsi.

Rafaelius piešė. Jei jis būtų savo gabumą vertęs veikalams rašyti, nėra abejonės kad stengimasis veltui būtų buvęs.

Abu žinojo savo pašaukimą.

Sukaupus savo jėgas prie vieno daikto, dideli dalykai išeina.

Kai-kurie žmonės savo mintis maino taip dažnai, kaip savo marškinius.

Tokie žmonės niekad nieko nepasiekia.

Žmogus vienos minties kartais yra įkirus, kartais palieka įkvėpimu.

Viskas nuo žmogaus ir nuo minties priklauso.

Dideliu dalyku yra anksti gyvenime save pažinti.

Laivas, kuris neišeina iš savo kelio, pirmas uostą pasiekia.

Ypatingai svarbu jauniems savo saiką anksti gyvenime paimti.

Surask savo pašaukimą, duok progą gabumui.

Laikykis kelio.

Iš "The Catholic Knight."

PUIKŪS KLAIPĖDOS SUKILIMO ATVAIZDAI.

Kas nenorėtų savo akimis pamatyti lietuvių sukilimo Klaipėdos Krašte, tų narsių Lietuvos savanorių Šaulių būrių ir jų vadų, kurie ten taip didvyriškai stjo kovon už savo tautos teises ir laimėjo!

Kas nenorėtų pamatyti tų paimtų nelaisvėn francūzų ir amžinų Klaipėdos Krašto vokiečių siurbėlių, kurie turėjo iškelti baltą vėliavą ir pasiduoti pasirįžusiems ar mirti ar laimėti lietuviams?

Pagalios įdomu būtų pasižiūrėti kaip-gi atrodo ta pati Klaipėda, jos žmonės, tos Lietuvos dūrys į visą pasaulį — Klaipėdos uostas ir tos lietuvių apdainuotos gintarų jūrės-marios.

Visa tai jau galima Amerikoje pamatyti.

Tik-ką yra gauta iš Kauno, iš Lietuvos Šaulių Sąjungos Centro krutamais paveikslams filmų, kurios gražiai atvaizduoja tuos brangius mums visiems įvykius ir vietas.

Su pagelba tų filmų galima puikiai išpildyti visą vakarą. Visi paaškinimai užrašyti lietuvių kalba.

Todelei visos lietuvių kolonijos, kurios turi arba gali gauti aparatus leutamiems paveikslams rodyti, tegul kuogreičiausia pasirūpina tuos nepaprastus paveikslus pamatyti.

Tuo reikalu kaip lygiai ir kitis liečiančiais L. Šaulius reikalais galima kreiptis adresu: 38 Park (Room 814), New York City.

A. Žemaitis, L. Šaulių Atstovas.

PRANEŠIMAS VISUOMENEI.

Kad geriau būtų galima sušinėti, ko-kiems tikslams suvartojamos klaipėdiečiams renkamos aukos, V. M. L. Gelbėjimo Komitetas praneša visų komitetų ir aukotojų žiniai, siųsti visas šias aukas tiesiog į

Vyr. Maž. Liet. Gelbėjimo Komitetą
Klaipėdoje,

iš kur jos bus atiduodamos atatinamoms vietoms ir įstaigoms.

Vyr. Maž. Liet. Gelbėjimo Komitetas
už Pirmininką J. Lėbartas,
Sekretorius M. Šlaže.

Klaipėda, 1923 m. kovo 6 d.

Bibliografija ir Kritika.

ATEITIS. Mėnesinis moksleivių laikraštis. Nr. 1. 1923 m. Sausio mėn. XIII metai. Pysl. 64. Spaustuvė "Raidė" Kaune, Šiaulių g-vė 14.

Šis "Ateities" 1-sis sąsiuvinis š. m. yra pašvėstas a. a. Jurgiui Krasnickui atminti. Delto skirta jam yra daug raštų, kuriais apibudinama jo gyvenimas, pasirįžimai ir mirtis iš priešo rankos; taip-gi dedikuota jam daug eilių, kuriomis skaidrinama brangusis jo atminimas. Proza pažymėtinas yra ilgas straipsnis *gerb. Prano Dovydaičio "kun. Bosko vaikystės ir mokslo metai"* (28—43). Kiti straipsniai ir-gi yra įdomūs. Neapleista taip-pat ir knygų bei žurnalų recenzija. "Mūsų Gyvenimas" skyriuje plačiai nušviesta Ateitininkų darbuotė ir darbai.

Bendrai imant, Lietuvos moksleivija labai rūpinasi savo organu. Ateitininkai Lietuvoje ir Giedrininkai Amerikoje yra viena

šeimyna. O kaip didis skirtumas jų tarpe. Todėl reikėtų Giedrininkams labiau susidomėti, sukrusti ir sekti kilnųjį Ateitininkų gyvenimo ir darbuotės pavyzdį.

Ateitininkų organas "Ateitis" yra rimtas, įdomus ir skaidrus laikraštis, kurį privalėtų skaityti visas katalikiškas jaunimas.

A. Tam—as.

AR ESI ČIA MANO JEZAU? Drama. Parašė V. K. Pysl. 27. Spauda: "Draugas" Publ. Company, Chicago, Ill.

"Ar esi čia mano Jėzaus" dramos turinys yra maž-daug toks: pirmame veiksmo Marijona, susirūpinusi vargingu gyvenimu ir pataikaudama žiauriam savo vyrui, bijosi, kad ir ji pati neliktų girtuokle, kaip Jonas, jos vyras. Stepukas ir Liudvikutis, jų vaikai, prašo duonos. Ji nič-nieko neturi. Neuzilgo pareina girtas jų tėvas, dainuodams, ir Marijona turi jam uždainuoti namy-

lėtą girtuoklio dainelę. Paskui Jonas, dar labiau įsigėręs, išgązdina savo žmoną ir vaikus, kurie išsprunka lauk pro duris.

Antrame veiksmė Stepukas sutinka gatvėje draugą Jokūbą. Tėvas Grigalius, misionierius, suradęs Stepuką, išklausinėja apie viską, pavalgydina ir užkviečia per jį ir kitus jo draugus pas save.

Trečiame veiksmė besikalbant Broliui Gabrieliui ir Broliui Leonui misijų reikalais, įeina Tėvas Grigalius ir praneša, kad juodu prisirengtų užkandžiais pavaišinti svečius. Pribūna Liudvikutis, Jokūbas ir Stepukas. Užkandus svečiams Tėvas Grigalius nusiveda bažnyčion parodyti Nukryžiuotąjį ir pasakyti, jog Jėzus myli juos labiau, negu jis, misionierius.

Ketvirto veiksmo pirmame atidengime Jokūbas ir Petriukas šnekučiuojasi apie Tėvo Grigalio geradėjingumą ir apie pamokas. Antrame atidengime Stepukas pasigenda Liudvikučio ir su Jokūbu sutaria eiti į bažnyčią, kur tikisi jį surasti. Trečiame atidengime — bažnyčioje, surandama Liudvikutis, klūpantis prieš altorių ir meldžiantis Ge-

riausiojo Jėzaus, kad pasitaisytų girtuoklis jo tėvas ir kad viskas virstų gerojon pusėn. Iš altoriaus vidaus išgirsta Jėzaus balsą, jog ištikrųjų esąs užslėptas altoriuje. Kiek vėliau Tėvas Grigalius suranda visus ir padrasina, jog geriausias Jėzus palaimins juos visus. Ketvirtame ir penktame atidengime matome, kad geriausias Jėzus išklaušė Liudvikučio maldos, atversdamas girtuoklį jo tėvą, kurs pasitaisė ir, atsiprašydamas visų, pradėjo vesti pavyzdingą gyvenimą, už ką visi buvo dėkingi Viešpačiui Jėzui, esančiam altoriuje.

Kaip matyti, drama yra paimta iš tikrojo atsitikimo gyvenime. Ji yra trumpa, tačiau pamokinanti ir įtekinga. Scenos mylėtojams patartina ją vaidinti. Žmonėse padarys gilaus įspūdžio.

Dramoje randasi ir trukumų, bet-gi prityrę vaidintojai sugebėtų taip atvaidinti, jog publika visai nepatėmytų jų. Tie trukumai, vienok, gali būti papildyti, išduodant antrąją dramos laidą. O gerb. autoriui ir vaidintojams linkime gražiausio pasisekimo.

A. Tam—as.

Kas Jaunimo Veikiama.

CHICAGO, ILL. (Brighton Park). — Kovo 18 d. School Hall'ėje Lietuvos Vyčių 36 kuopa statė scenoje trijų aktų dramą "Sibiro Žvaigždė." Artistai mėgėjai buvo rinktiniai: Generolo Tatrovo rolėje buvo A. Šrupša, Majoro Gravičino — A. Jokubaitis, Olgos, generolo dukters — Z. Sakalienė, Kunigaikščio Anzelmo, tremtinio — Ig. K. Sakalas (rezisorius), Kazimiero, Anzelmo sūnaus — S. Zylius, kuris vedė muzikalę dalį, Du Rocheris, Prancūzų laivo kapitonas — J. Stankus, Zdzislovo, tremtinio — P. Balčiūnas, kitų tremtinių rolėse: L. Jonavičius, P. Juškevičius, M. Čemeris ir J. Gotautas, Rusų kareivių rolėse: T. Volkas ir A. Banys.

Veikalas atvaidinta gerai. Ypač labai didelį įspūdį paliko mačusių sielose aktas, kur vaidinama Anzelmo, neregio senuko tremtinio susitikimas su sūnum Kazimieru ir Olgos teikiama Anzelmui užuojauta, galop Olgos atsimetimas nuo Gravičino, kuriam savo širdį buvo pažadėjusi ir tremtinių pabėgimas. Daugelis žiūrinčiųjų negalėjo susilaikyti nuo ašarų.

Reikia pastebėti, kad L. Vyčių 36 kp., tai videntelė, turbūt, Chicagoje, kuri turi itin gerų vaidintojų ir gabų rezisorių. Kiek sykių teko man

būti tos kuopos surengtuose vakaruose su vaidinimu, visados išsinešiau gerų įspūdžių.

Mūsų įvairių draugijų šeimynoje daug randasi tokių, kurios imasi veikalų, kartais visai netilusių ir juos stato scenoje, žadėdamos publikai parodyti tai, ko ji dar nėra mačiusi. Įtikėję tiems skelbimams žmonės sueina ir kankinasi laukdami, kad greičiau pabaigtų "vaidinti." Sykį suvilta publika nebetiki ir neina į kitų rengiamus vakarus-perstatymus, nors juose būtų kuodaugiausia pasitenkinimo.

L. Vyčių 36 kp. vaidiloms išmokusiems tokį veikalą reiktų nepasitenkinti vienu jo School salėje parodymu, nes delei begalo biaraus tą dieną oro, publikos buvo neperdaugiausia. Chicagos apielinkėj gyvuojančioms Vyčių kuopoms patartina susinešti su L. Vyčių 36 kp. ir parsikviestus tos kp. vaidilas parodyti žmonėms gražų veikalą.

Buęs.

DETROIT, MICH. West Side — Kovo 25 d. Lietuvos Vyčių 102 kuopa Bendrovės svetainėj surengė vakarą Šv. Antano parapijos vargonų fondo naudai. Programa susidėjo iš vaidinimo ir dainų.

Juzė Jakučiūtė ir Ignas Nikštėnas,

vasario 4 dieną tapo surišti amžinuoju moterystės ryšiu. Jungtvių liūdininkais yra žiūrint' iš kairės į dešinę: Ona Biliūtė su Ant. Stokna ir Zopija Viseliūtė su J. Varnu.

Jaunavedė J. Jakaičiūtė ir visi liūdininkai yra žymūs veikėjai Amsterdamo lietuvių tarpe, L. V. 100 kuopos nariai ir daug pasidarbavę Organizacijos reikalams.

Jaunavedis Ig. Nikštėnas yra pramonininkas, narys L. Vyčių 100 kp. ir daugelio kitų organizacijų; visuomenės veikėjas ir duosnus aukomis Lietuvos bei naudingų organizacijų reikalams.

Saulėtų dienų jaunai porelei.

M. Ž.

Pirmiausia vakaro vedėjas gerb. kun. Ig. Boreišis pasakė turiningą prakalbą. Kas girdėjo nors vieną gerb. kun. Boreišio prakalbą, tas pripažins, kad tokių gerų kalbėtojų maža mūsų tarpe.

Po prakalbos kuopos artistai-mėgėjai vaidino komediją "Trys mylimos." Vaidinime dalyvavo: Klavierienės našlės rolėje O. Piragienė; jos dukters Petronėlės — Andrieniūtė; Domicelės — O. Šliumpiūtė; Liudviko — Ig. Aukštuolis; Kazirio, turt. jaunikio — J. Kilikauskas. Visi vaidintojai savo roles gerai atliko, nors kai-kurie, pav. M. Andrieniūtė ir O. Šliumpiūtė, pirmą sykį pasirodė scenoje.

Po vaidinimo Vyčių jaunamečių koras, vedamas varg. T. Laucaitės, padainavo keletą dainelių, kurios ir-gi gerai išėjo.

Po to, sekė deklamacijos, dialogai ir dainos solo. O. Žaliagiriūtė dekl. "Lietuvos dūkra"; dialogą "Dabar suprantu" atliko J. Lucukė ir O. Adamavičiūtė. Po to pasirodė ant scenos juokdarys T. Šilaikis. Publikoj pakilo gausus delnų plojimas. Jis pasakė monologą "Geriausis vaistai", kuriuo publiką labai prijuokino. Paskui O. Adomavičiūtė padeklamavo "Čiulbėkit paukšteliai", P. Jarnokas "A-čiu Dievui", J. Jarnokaitė "Šen broliukai", A. Šilaikiūtė "Tu-pu-tupt." Dialogą "Laiškas nuo Barbutės" atliko Ig. Aukštuolis ir J. Barisas. Paskui M. Navickiūtė solo padainavo keletą dainelių. Jai pianu pritarė varg. T. Laucaitė.

M. Navickiūtė yra viena geriausia solistė mū-

sų kolonijoj. Kiekviename surengtame Vyčių vakare ji čiulba publikai. Ji yra L. Vyčių 102 kuopos žvaigždutė ir nenuilstančiai dirbuojasi jaunimo dirvoje. Garbė mums turėti tokią narę.

Ant galo kp. koras, ved. varg. T. Laucaitės, padainavo keletą dainų. Programa baigta Lietuvos imnu. Žodžiu sakant, viskas išėjo kuogražiausia. Publikos buvo pilna svetainė ir visa liko patenkinta.

Pelno nuo vakaro liko. Taigi vargonų fondas smarkiai auga.

Širdingas ačiū priklauso vaidintojams, gerb. rezisorium kun. Ig. Boreišiui ir rengėjui Ig. Aukštuoliui, kurie taip pasidarbavo, o publikai už skaitlingą atsilankymą. Tuo padrašinti mes dar energingiau stosim darban ir ateityje surengsim didesnių vakarų, nes čia rezisoriauja gerbiamas klebonas kun. Ig. Boreišis, kuris visa širdimi atsidavęs jaunimui. Jo triušu turime didelę 102 kuopą. Paskelbus Centro Valdybai vajų, jis deda visas pastangas ir su kp. valdybos pagelba siekia to, kad narių skaičiumi kp. dvigubai paaugtų.

Reikia tikėtis, kad netolimoje ateityj visas mūsų kolonijos jaunimas bus sutrauktas po viena Vyčių Organizacijos vėliava.

Mūsų kuopoje viešpatauja meilė ir graži vienybė, o vienybėje galybė.

Tad visi prie darbo, o tikslą pasieksime.

Balandis.

ROCHESTER, N. Y. — Kovo 14 d. įvyko L. Vyčių 93 kuopos nepaprastas susirinkimas. Seniau ši kuopa labai gražiai gyvavo, bet pastaraisiais metais, sumažėjus narių skaičiui ir visas veikimas truputį apmirė. Jaunimo Rochesteris yra daug, tik reikia jis suburti po viena Vyčių vėliava.

Šio susirinkimo ir buvo vyriausias tikslas: sustiprinti kuopą ir pradėti energingai dirbuotis. Iš prisirašiusių naujų narių noriu pastebėti M. Pikuniūtę, kuri daug pastangų deda, kad mūsų kuopai vėl grįžtų senovė; pastaruoju laiku ji įrašė kuopon net 10 naujų narių. Garbė jai!

Linksma taip-gi pažymėti, kad naujų narių tarpe randasi ir B. Saunoras, buvęs pirmininku Vyčių kuopos Niagara Falls, N. Y. Tikimės, kad jis daug pasidarys prie išauginimo mūsų kuopos. Be to, jis paaukojo 10 dol. auksu parapijos naudai.

V. Pikūnas, neseniai sugrįžęs iš Pensylvanijos darė pranešimą, kaip gyvuoja ten Vyčių kuopos. Tikimės, kad jis jauną savo energiją panaudos tam, kad mūsų kuopa narių skaičiumi netik New Yorko valstijoje, bet ir visoj Organizacijoje atsistotų pirmoje vietoje.

Mūsų kuopa turi orkestrą, kuri rengia koncertus. Greitu laiku manoma sudaryti koras, kuris, be abejo, patrauks daug Rochesterio jaunimo.

Dieve duok, kad viskas įvyktų!

Vytis.

— X —

CLEVELAND, OHIO. — Kovo 12 d. L. Vyčių 25 kp. laikė mėnesinį susirinkimą, kuris buvo skaitlingas. Priimta keletas naujų kandidatų į kp. narius. Paskui įvairios komisijos darė pranešimus. Koro komisija pranešė, kad koras didėja ir veikia. Pramatoma, kad ateity dar padidės.

Dramos komisija pranešė, kad mokinas du veikalai: "Meilės paslaptys" ir "Mulkinė ir Mulkintojai." Viskas gerai sekasi.

Kom. suradimui vietos piknikui pranešė, kad daržas paimtas del liepos 4 d.

Kom. gavimui parapijinės salės koro praktikos pranešė, kad koras par. salėje galės praktikus laikyti antradienių vakarais.

Komitetas našlaičiams rūpintis užkvietė kp. išpildyti vakaro programą. Apsiimta.

Vakaras. — Balandžio 15 d. kuopa rengia vakarą, kuriame bus statoma scenoje didelis veikalas "Meilės Paslaptys". Tą patį vakarą ketina dalyvauti žymūs Vyčiai dainininkai iš Detroit'o: Stepulionis ir Valiukas. Laukiame jų. Mums jau žinoma, kaip juodu myli publika.

Basebolininkai ruošiasi. Nors dar šalta, sniego vietomis matosi, bet mūsų basebolininkai ruošiasi į darbą. Laukia kada oras atšils. Visi nariai kreipia į juos domę. Komandos vadai — J. Vyšniauskas, J. Venskus, Organizatorius — A. Buknis. Daug dirba A. Pangonis, J. Pangonis, P. Palšis, Draugečiai ir kiti.

Pernai mūsų komanda sumušė detroitiečius, nebus nuostabu, kad šią vasarą pasisukę kur apie Chicago, visas Vyčių komandas suvarys ožio ragan.

Valio mūsų basebolininkai!

Jaunuolė.

Jonas Taruta ir Uršulė Brazaitė, nariai L. Vyčių 43 kp. (Grand Rapids, Mich.) neseniai surišti amžinuoju moterystės ryšiu ŠŠ. Petro ir Povilo Bažnyčioje. (Žiūrėk koresp. iš Grand Rapids, Mich.).

GRAND RAPIDS, MICH. — (Suvėlinta). Sausio 16 d. ŠŠ. Petro ir Povilo bažnyčioje gerb. klebonas kun. A. Deksnis surišo amžinuoju moterystės ryšiu Joną Tarutą su Uršule Brazaitė. Tą dieną buvo škilmingos Šv. Mišios. Per Mišias abu jaunavedžiu priėmė Šv. Komuniją.

Jaunavedys yra uolus veikėjas tarpe Grand Rapids'o jaunimo, taip-pat narys Vytauto Kareivių draugijos.

Uršulė Brazaitė-Tarutienė taip-pat daug veikia jaunimo dirvoje, nepraleisdama nei kitų naujų darbų. Abu priklauso prie L. Vyčių 43 kp. ir prie ŠŠ. Petro ir Povilo parapijos koro. Be to, U. Tarutienė yra koro protokolų raštininkė.

Vestuvių puotoje dalyvavo daug svečių ir gimičių iš Chicagos, Clevelando ir Detroito.

Kaipo nenuilstantiems darbuotojams p. A. Mondeika, vardu ŠŠ. Petro ir Povilo koro, įteikė labai gražią dovaną.

Svečiai ir giminės gražiai pasilinksminę skirstėsi namo, linkėdami jaunavedžiams laimingo gyvenimo.

Vytis.

HOMESTEAD, PA. — Kovo 15 d. pas raštinkinę L. Vyčių 11-tos kp. įvyko valdybos susirinkimas. Aptarus kuopos reikalus, prisiminta apie Vyčių vaju. Vienas valdybos narių kalbėjo, kad reikėtų stengtis 11-tai kuopai gaivinti bei naujas Vyčių kuopas organizuoti Pittsburgh'o apielinkėje.

Jurgutis.

—x—
SPRINGFIELD, ILL. — Kovo 16 d., po Vyčių koro praktikos, atsisveikino su mumis plačiai žinomas čia darbuotojas Jonas Gruštas. Skaitlingas Vyčių būrelis, palydėjęs savo draugą į stotį, nuširdžiai linkėjo (Chicagiečių tarpe atsiradus) kuogeriausios kloties.

Vyčių vaju eina visu smarkumu. Priešaky muziko Aleksio, įžymiausio vajuos darbuotojo dirba J. Mileris, O. Gudauskaitė, K. Kuperienė ir kiti. Jau prirašyta daug naujų narių. Būt tai tik pradžia. Mes parodysim, ką Springfieldiečiai gali.

Mažytė.

—x—
DETROIT, MICH. West Side. — Vasario 13 d. L. Vyčių 102 kuopa surengė pasilinksminimo vakarą. Jaunimo prisirinko pilna svetainė. Visi gražiai žaidė ir šoko. Apie 12 valandą visi išsiskirstė.

Kovo 4 d. Bendrovės svetainėj buvo statoma scenoj operetė "Nastutė". Vakarą vedė gerb. kun. Ig. Boreišis, kuris ir prakalbą pasakė pritaikintą tai operetei. Vaidilos: Nastutė — K. Banseviciūtė, Ona Braukienė — J. Kairiūtė, Petras — J. Barisas, Jonas — J. Bartkus, Stripavičius — J. Kilikauskas, Drimba — Ig. Aukštuolis savo roles gerai atliko. Muzikalę dalį išpildė vargonininkė T. Laucaitė. Be "Nastutės" duetą pianu skambino O. Padalskiūtė ir V. Slavinskiūtė. O. Žaliagiriūtė labai jautriai padeklamavo eiles.

J. Laucaitis pianu paskambino keletą gražių muzikos kūrinių, kas publikai labai patiko, nors pirmą kartą jis pasirodė scenoj. Publikos buvo daug, delto ir pelno liks. Vakarų rengimu daugiausia pasidaravo kuopos rašt. J. Bartkus, kuris ne-nuilstančiai darbuojasi jaunimo tarpe. Reikia pridurti, kad J. Bartkus yra pasirijęs visą West Sidės jaunimą sutraukti po 102 kp. vėliava. Jis pažadėjo dovanų po 5 dol. duoti katras tik prirūšis nemažiau 5 naujus narius, nors kad ir keliolika tokių rastų. Žodis bus išpildytas.

Matant tokį pasirijimą reikia tikėtis, kad pirmoji Centro dovana gali tekti 102 kp., nes daug čia yra jaunimo. nepriklausančio prie Vyčių.

Valio West Sidės Vyčiai! Į darbą!

Žirniukas.

—x—
WASHINGTON, D. C. — Šis brangusai Amerikos kampelis yra paradoksiškas. Daugelis mano, kad Washington'e, be Atstovybės, lietuvių visai nėra. Tiesa, nėra tūkstančių, bet gražus būrelis randasi. Tik dėja, jis yra išklydęs, gyvena pavieniai ir laukia užtekant lietuviškos žvaigždės. O tos neapsklembiamos šviesos washingtoniečiai negalėjo matyti aprūkusioj padangėj — reikėjo giedros.

Giedros spinduliai jau nuo praeito rudens pradėjo po Washingtoną švyturiuoti; jie siekėsi vienas su kitu, kol, pabudus pavasario vėjaliui, kovo 25 d., š. m., pasiekė savo tikslą: pirmą kart subėgo

krūvon ir sutvėrė Washington'e istorinę lietuvišką saulelę — **Giedrininkų kuopą.**

Giedrininkų kuopą sudaro energingi keturių mokyklų studentai. Valdybon įeina sekanti stud.: Dvas. vadas. kun. F. Kemėšis, pirm. P. Daužvardis, rašt. Pr. Bublys, izd. J. Kundreckas, koresp. P. Česnulis.

Washingtono Giedrininkai stotisi sau už priedermę organizuoti lietuvius, stiprinti "Giedrą" ir auginti savo organizaciją iki aukščiausio laipsnio. Washingtoniečių mintis, kad Giedrininkų organizacija turėtų pasidaryti nejudinama išeivijos uola, į kurią atsimuštų visų priešų vėjai ir nepažeistų mūsų brangiųjų idealų — Dievo ir Tėvynės.

Quasi-Jūristas.

— **Roseland, Ill.** — Kovo 10 d. įvyko L. Vyčių 8 kp. susirinkimas. Apkalbėta daug reikalų. Nutarta suorganizuoti Vyčių koras ir tuojau pradėti mokintis dainų. Paskui kalbėta apie vaju, koku būdu pritraukti kuodaugiausia jaunimo. Balandžio 7 d. kuopa rengia šokius Strumilų svetainėje. Tame vakare tikimės gauti daug naujų narių. **A—ta.**

— **Roseland, Ill.** — J. A. Mickeliūnas, narys L. Vyčių 36 kp. (Brighton Park) ir pasižymėjęs veikėjas laiko čia valgomųjų daigtų krautuvę ir nuolat dalyvauja vieno Chicagos anglų laikraščio "Herald and Examiner" langų puošimo konteste.

Už gražiausia išpuoštą langą jis jau penkius sykius laimėjo dovanas. Paveikslai ir lango aprašymas tilpsta "Chicago Retailer." **B.**

— **New York, N. Y.** — Kovo 19 d. L. Vyčių 12 kuopa ir koras buvo surengę vakarą klebonui J. Šeštokui ir pagalbininkui kun. J. Simonaičiui pagerbti, nes tą dieną buvo jų dviejų vardadienis. Vakare dalyvavo ir svečias, kun. J. Valantiejus iš Waterbury'o, Conn. Per vakarienę pasakyta daug gražių prakalbėlių. **V. Ž.**

VISOMS LIETUVOS VYČIŲ KUOPOMS.

Lietuvos bedieviai (tautininkai ir socialistai) pasikvietę žydus, lenkus ir bolševikus sugriovė Lietuvos valdžią, išardė Seimą ir pasiriję sugriauti Tėvynės nepriklausomybę. Kad nedavus Tėvynei žūti, jos nepriklausomybei patekti į žydbernių, bolševikų ir lenkų talkininkų rankas, visos Vyčių kuopos, nežiūrint didelio darbo — vajuos, turi darbu ir aukomis prisidėti prie sustiprinimo katalikų veikimo Lietuvoje.

Lai gyvuoja katalikiško jaunimo krauju iškovota Lietuvos Nepriklausomybė!

L. Vyčių Centro Valdyba.

Ivairios Žinios.

— Uždrausta jaunimui žiūrėti į nepagiriančius kino paveikslus. Latvijoje uždrausta jaunesniems kaip 16 metų asmenims lankyti kinematografus, kurių filmų švietimo ministerija nepagiria. ("T.")

— Garbės daktarai. Lietuvos Universiteto Humanitarinių mokslų fakultetas išrinko du "aušrininku" Dr. J. Šliupą ir inž. P. Vileišį garbės daktarais, o Medicinos Fakulteto Taryba suteikė medicinos daktaro "honoris causa" laipsnį Dr. J. Basanavičiui ir J. Šliupui.

"Aušros" 40 sukaktuvėms paminėti. Kovo 4 d. Lietuvos Universiteto salėje 2 val. po pietų buvo iškilmingas posėdis, dalyvaujant patiems gerbiamiems Aušrininkams. Salė negalėjo sutalpinti publikos, tiek daug jos buvo. Atidarius p. Šimkui posėdį, laikė gražias prakalbas prof. M. Biržiška ir doc. Tumas-Vaižgantas. Po jūdviejų prakalbų buvo sveikinama: 1) Lietuvos rašytojų ir Žurnalistų Sąsgos atstovo, 2) Lietuvos Un-to humanit m. fakulteto vardu ir 3) Lietuvos Universiteto Lietuvių Studentų Atstovybės vardu, jos pirm. K. Marčiulionis perskaitęs: Aušrininkams—Tautinių mūsų kovų veteranams pasveikinimą, kurį jiems ir įteikė. Be to, Lietuvių Studentų Atstovybės vardu, jos sekretorius Mažylytė Šliupienei įteikė gėlių. Paskiau kalbėjo gerb. d-ras J. Šliupas, gen. Bulota ir kiti. Visi "Aušrininkai" Karo Muzėjų buvo nufotografuoti. Iškilmės paliko gražaus įspūdžio. ("K. B.")

— Brangi dovana. Lietuvos Universiteto Gamtos Tyrimo Stotis praturtėjo brangia dovana, gavus rinkinį iškimštų ir kitaip paruoštų paukščių, žinduolių, žuvų ir k. suvirš 1000 egzempliorių, kuriuos padovanojo gamtos prof. Tadas Ivanauskas.

("L.")

— Konfiskavo lietuvių laikraščius. Lenkų valdžia Vilniuje sukonfiskavo pastaruosius lietuvių laikraščių "Rytų Lietuva" ir "Garsas" numerius ir visai tuodu laikraščiu uždarė. Uždarymo priežastis nežinoma. Taip-pat konfiskuotas ir laikraščio "Ziemia Ojczysta" Nr. 8. ("K. B.")

— Ūkio paroda. Balandžio 6, 7 ir 8 dd. Kaune Lietuvos Žemės Ūkio Draugija buvo surengus parodą naminių paukščių, sėklų, bitininkystės ir sodininkystės. ("L.")

— Mirė garsi artistė. Kovo 26 d. Paryžiuje mirė garsi pasauly artistė — Sarah Bernhardt, 78 m. amžiaus. Dirbo scenoje ligi pat mirties. Be to, ji buvo gera skulptorė, muzikė, dramaturgė, piešėja ir šeimininkė. Buvo katalikė. Pasižymėjo nepaprasta energija ir valia.

— Lenkų baimė Vilniuje. Vilniuje ūpas nenormalus. Lenkai pasirengę bėgti. Tikimasi, kad užpulsią bolševikai ir lietuviai. Esą įsakyta, kad išgirdus trečią kanuolių šuvį, būt pasirengusiems apieiti Vilnių. ("L.")

— Muzikos pamokos. Kaune prie Šv. Trejybės bažnyčios, rūpesniu pral. Januševičiaus, susidarė būrelis lietuvių muzikų, iš Šv. Cecelijos dr-jos narių, kurie neturtingai Kauno lietuvių jaunuomenei

teiks muzikos pamokas iš šių dalykų: fortepianas, smuikas, violenčelė, pučiamieji instrumentai, dainavimas, teorija, vargonai ir liturgika. ("L.")

— De jure. Kinų ir Perų vyriausybės pripažino Lietuvą de jure.

— Atvyko dainininkas J. Bobravičius. Šiomis dienomis laivu "Majestic" atvyko Amerikon dainininkas J. Bobravičius. Iki 1919 m. jis dainavo Maskvos karališkoje operoje, paskui važinėjo su koncertais po Europą. Lietuvos ir užsienio spauda labai jį giria.

— Laisvamaniai siunčia agitatorius Lietuvon. Sąryšy su naujais Lietuvoj rinkimais į nuolatinį Seimą, kurie įvyks gegužio 12 ir 13 dd., š. m., Amerikos laisvamaniai-bedieviai siunčia Lietuvon tris agitatorius agituoti Lietuvos žmones, kad balsuotų už bedievių sąrašus. Agitatoriais esą: plačiai žinomas chicagiečiams savo pažvalgų nublukimu Dr. Graičūnas, loja-ris Bagočius ir Vitaitis, "Tėvynės" redaktorius.

— Baudžia už nepadorų šokimą. Vienas Chicagos teisėjas už nepadorius šokius vienoj salėj nubaudė 8 moteris šokėjas ir du vyrų, šokių vedėją ir pianistą. Vedėjas nubaustas 100 dol., pianistas 50 dol., o šokikai kiekvienas po 25 dol.

Filosofijos Daktaras. Kazys Pakštas, buvęs 1915—16 m. antruoju "Vyčio" redaktorium, kovo 15 d. Fribourgo Universitete, Šveicarijoje, išlaikė kvotimus "cum laude" ir gavo filosofijos daktaro laipsnį. ("G.")

Lietuvos skyrius Kongreso Knygyne. Garsiajam Kongreso Knygyne (Congressional Library) Lietuvos Atstovybės pastangomis organizuojama Lietuvių skyrius. Naujam skyriui steigti Knygynas paskyrė gan žymią sumą pinigų. Knygos bus supirkinėjamos Lietuvos Švietimo Ministerijos nurodymu. (L. I. B.)

Nauji Ministerijos parėdymai. Lietuvių reikalais Kinijoje pavesta rūpintis Lietuvos Atstovybei Londone. (L. I. B.)

Bolševikai sušaudė pralotą Butkevičių. Bolševikų tribunolas Maskvoje buvo nuteisęs sušaudymui Rusijoje gyvenančių katalikų arkivyskupą Ciepliaką ir generalį vikarą Butkevičių. Pradėjus plaukti protestams iš viso pasaulio, bolševikai nutarimą atmainė: arkivyskupui mirties bausmę pakeitė 10 metų kalėjimu o gen. vikarą vis-gi sušaudė.

Nepaprastas fenomenas. Utenos progimnazijos mokinys B. T. jau antrą kartą sukelią daug kalbų Utenoje. Tai nepaprastas lunatikas, kurs miegodamas visai sąmoningai šneka, žaidžia, užmerktomis akimis skaito. Be to, kambary, kur jis esti, keliamas trukšmas, mėtoma smėlių, vinimis, sagučiais, tinko šmotais ir t. p. Kas, kokios jėgos mēto tan kambarin — lieka kol kas paslaptis. ("L.")

Karo padėtis Klaipėdoje. Bal. 6 d. sustreikavus Klaipėdos darbininkams, kuriuos prie to streiko sukurstė lenkai ir vokiečiai, ir palikus miestą be vandens ir elektros, Klaipėdos viršininkas Budrys paskelbė karo padėtį. Iš Lietuvos Klaipėdon pasiūsta daugiau kariuomenės.

Juokai ir Satyra.

TRAMTA DUDA...

Tramta duda, dudytėlė,
 Žadu vesti merguzėlę;
 Parsivedęs pamyluosiu,
 Apkabinęs pabučiuosiu.
 Tramta duda, tram!
 Tramta duda, dudytėlė,
 Džiaugiuos vedęs merguzėlę;
 Ji man valgyt pagamina,
 Nuliūdusį suramina.
 Tramta duda, tram!
 Tramta duda, dudytėlė,
 Visi veskit merguzėles,
 Linksmą laiką sau turėsit,
 Nedejuosit, neliūdėsit...
 Tramta duda, tram!
 Tramta duda, dudytėlė,
 Tik tam yra merguzėlės,
 Kad jas visi pamylėtų,
 Šeimininkes sau turėtų.
 Tramta duda, tram!
 Tramta duda, dudytėlė,
 Visi myli merguzėles,
 Su jom's nori pakalbėti,
 Pakalbėjus pamylėti.
 Tramta duda, tram!

J. V. Kovas.

MŪSŲ ŠOKIAI.

Pirmiau.

Vamzdis, tram-ta... trimituoja,
 Riestas ragas padūduoja,
 Ir būbnelis bum-bum duda,
 O šokikai sukas, juda.
 Taip šokikai linksmi šoka,
 Blogai manyt jie nemoka...
 Tik linksmybę jie suprato,
 Šokant šoki arba ratą.

Dabar.

Dabar šokiai sublogėjo,
 O jaunimas suniekėjo;
 Šoka, gniaužos susispaudę,
 Blogom mintim susiglaudę.
 Nusidėti jie įniršta —
 Sielos svarbą jie užmiršta.

Pagedimo purvuos maudos,
 Nedorybę glėbiu gaudu.

J. V. Kovas.

ATSITIKO, TAI ATSITIKO.

Raulas Driskius namon ėjo,
 Visom pusēm svyrinėjo;
 Buvo už daug gurgės traukęs
 Ir pargriuvo susitraukęs.
 Guli vargšas šaly kelio...
 Nieks negelbėja žmogelio,
 Tiktai kiaulės pagailėjo,
 Knaisė laizė ir kriuksėjo.
 Raulas miega ir... sapnuoja,
 Kad gražuolės jį bučiuoja.

J. V. Kovas.

NEMALONUMAI.

Jei svogūnų pavartosi,
 Nemalonių kvapu dvoksi;
 Jei ir tave kas mylės,
 Šale sėstis nenorės.

Kriena nors gardžiai maumosi,
 Bet gamindam's ašarosi;
 Net ir nosį paknitės,
 Kol į pilvą nugarmės.

Rūgštaus pieno jeigu srėbsi,
 Neramumo daug turėsi;
 Šonai skėsis ir braškės,
 Pilvas pūsis ir dundės...

J. V. Kovas.

Motinas — Ko tu taip vis lakstai nenuo-
 rama! Kodel aš mergaite būdama taip ne-
 bėgiuodavau?

Duktė: — Gal ir tu, mamyte, bėgiojai,
 tik kai tu mergaite buvai, aš tavęs dar ne-
 pažinojau.

N—s N—s.

“Pavasaris.”

GARDUS VALGIS.

Svečias: — Kur dingo tas triušelis, kurs
 vakar taip linksmi žaidė?

Šeimininkas: — Tamsta šiandie pietau-
 damas jį valgei.

Svečias: — Ak, kaip gaila, kad Tamsta jį del manęs papiovei!

Šeiminkas: — Nėra ko gailėtis! Jis pats pastipo.

Kauno "Vienybė".

—x—

PAKLUSNUS LIGONIS.

— Pasakyk, meldžiamasis, kodėl Jonas, gerdamas degtinę, visuomet užsimerkia?

— Na-gi daktaras jam pasakė, kad jį nori jis išgyti, tai į degtinę neprivalo nei pažiūrėti.

"Karys."

—x—

ŽYDŲ KARINGUMAS.

Per didįjį karą vienas žydų veikėjas, atvykęs pas Anglijos Ministerių pirmininką sako:

— Niu, jūsų ekselencija, atgavinkite mūsų valstybę — Palestiną, tai šį karą laimėsite, nes mes jau net čia, Londone, turime suorganizavę didelę žydų kariuomenę, su kūrrios pagelba vokiečius į dulkes sumušite.

— Na, o kur-gi jūsų ta kariuomenė. Norėčiau ją matyti?

— Niu, pasiųsk policmoną tegul jis nuvaro šunį nuo tilto, kuris jos nepraleidžia... Gal kinką įkast... K. V.

—x—

VAISTAS GIRTUOKLIAMS.

Kumpanosis, girtuoklis, pasigėręs visados mušdavo savo pačią. Vieną kartą ji štai ką sugalvojo: Žinodama kada jos vyras pareis girtas, ji pasikvietė šešias savo kaiminkas ir apginklavus jas lazdomis paslėpė kitam kambary. Kada vyras parėjo ir pradėjo pačią mušti, ji sušuko: "Šventos patronkos, gelbėkite mane!!!"

Bobos, apdengusios veidus skepetomis, kad girtuoklis jų nepažintų, iššoko iš kambario ir danu vaizdais Kumpanosį vanoti. Pamąčiusios kad jau gana, visos nepatėmytos spruko lauk.

Po tokios pirties išsipagiriojęs Kumpanosis, manydamas, kad tai ištikrųjų šventosios jį vanojo, giliai atsidusęs tarė:

— Brangioji — prizadu tau daugiau negerti ir tavęs nemušti. Gerai dar, kad tu nepašaukei šventos Uršulės su draugėmis,

nes, dievaži! jau būčiau negyvenęs. Jei kiekviena jų būtų davus man tik vieną ypą, tai jau būtų vienuoliką tūkstančių ir vienas. O turi žinoti, kad tų šventųjų ypai nei kiek nėra skirtingesni nuo ypų vyro.

Aš patarčiau kiekvienam girtuokliui suteikti panašių "vaistų". K. V.

—x—

NETIESA.

Sakoma, kad gaidys gieda be gaidų. Netiesa.

Vieną sekmadienio rytą anksti atsikėlęs išėjau ant gonko gražiu rytmečiu pasigėrėti. Netoli vištų pulke, kaklą išrietęs, vaikščiojo gaidys. Staiga, dar labiau išrietė, sparnais suplumpėsėjo, pasistiebė ir suriko: Ka-ka-re-kuuuu. Žiūriu į gaidžio akis. Giedant jam jos pasidarė kur kas didesnės, negu paprastai, ir man rodės, kad jis net išvertęs akis dairėsi, kur yra gaidos.

STATEMENT OF THE OWNERSHIP, MANAGEMENT, CIRCULATION, ETC., REQUIRED BY THE ACT OF CONGRESS OF AUGUST 24, 1912.

Of "Vytis" (The Knight) published semi-monthly at Chicago, Illinois, for April 1, 1923.

State of Illinois } ss.
County of Cook

Before me, a Notary Public in and for the State and County aforesaid, personally appeared V. Rūkštalis, who, having been duly sworn according to law, deposes and says that he is the Business Manager of the "Vytis" (The Knight) and that the following is, to the best of his knowledge and belief, a true statement of the ownership, management, etc., of the aforesaid publication for the date shown in the above caption, required by the Act of August 24, 1912, embodied in section 443, Postal Laws and Regulations, to wit:

1. That the names and addresses of the publisher, editor, managing editor, and business managers are:

Publisher Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania), Editor Ignas Sakalas, 2325 West 42nd St., Chicago, Illinois, Managing Editor None. Business Manager, V. Rūkštalis, 4736 So. Wood St., Chicago, Illinois.

2. That the owners are: Lietuvos Vyčiai (Knights of Lithuania) Incorporated, K. S. Jonaitis, president, 4736 So. Wood St., Chicago, Ill.; Vincent Rūkštalis, Secretary, 4736 So. Wood St., Chicago, Ill.; A. J. Valonis, Treasurer, 2156 West 21st Place, Chicago, Ill.

3. That the known bondholders, mortgages and other security holders owning 1 per cent or more of total amount of bonds, mortgages, or other securities are: None.

4. That the two paragraphs next above, giving the names of the owners, stockholders, and security holders if any, contain not only the list of stockholders and security holders as they appear upon the books of the Company but also, in case where the stockholders or security holders appears upon the books of the Company as trustee of in any other fiduciary relation, the name of the person or corporation for whom such trustee is acting, is given; also that the said two paragraphs contains statements embracing affiant's full knowledge and belief as to the circumstances and conditions under which the stockholders and security holders who do not appear upon the books of the Company as trustees, hold stock and securities in a capacity other than that of a bona fide owner; and this affiant has no reason to believe that any other person, association, or corporation has any interest direct or indirect in the said stock, bonds, or other securities that as so stated by him.

Vincent Rūkštalis, Business Manager.

Sworn to and subscribed before me this twenty-sixth day of March, 1923.

(SEAL)

A. J. Garuckas, Notary Public.

(My commission expires March 6, 1926).

BROLIAI!

SKAITYKITE IR PLATINKITE MĖNESINĮ MOKSLEIVIŲ
LAIKRAŠTĮ

"ATEITĮ"

"ATEITIS" duoda įvairių mokslo šakų, tikybos, dailės, lietuvių kalbos, istorijos dalykelių, mūsų žmonių kūrybos (folkloro) dalykų, recenzijų ir korespondencijų.

"ATEITIS" savo skiltyse deda pasižymėjusių ir jaunųjų mūsų rašytojų raštų raštelių, jų poezijos krislelių.

"ATEITIS" seka lietuvių moksleivių gyvenimą, gindama jų kūno ir dūšios reikalus, stengdamosi apšviesti visą moksleivių gyvenimą, jų vargus ir nelaimes, tobulybės ir ydas.

"ATEITIS" seka ne tik lietuvių, bet ir kitų tautų moksleivių gyvenimą.

"ATEITIS" del savo turinio įvairumo tinka netik moksleiviams ir jaunimui, bet ir kiekvienam susipratusiam lietuviui.

"ATEITI" redaguoja žymus lietuvių darbuotojas ir mokslininkas, Filosofijos Daktaras prof. L. Bistras.

"ATEITIS" eina sąsiuviniais po 64 pusl. kiekvienas.

Turėdami vilties, kad lietuvių visuomenė, o ypač broliai amerikiečiai, kurie tiek daug prisidėjo Tėvynės Lietuvos prikėlimui, mus parems, drąsiai varom pasibrėžtąjį savo darbą toliau. Todėl nuoširdžiai prašome brolių amerikiečių palaikyti mūsų organą ar tai prenumerata, ar aukomis, ar "Ateities" platinimu, arba raštais.

"ATEITIS" kaina metams—20 litų, pusei metų—10 litų.

"ATEITIS" adresas: Lithuania, Kaunas, Ožėskienės g-vė No. 12.

UŽSISAKYKITE, SKAITYKITE IR PLATINKITE

"Tėvynės Sargą"

"Tėvynės Sargas", duodamas kas savaitė apie 12 puslapių visokių pasiskaitymų, plačiai dėsto visa, kas tik gali lietuviui rūpėti.

"Tėvynės Sargas" duoda straipsnių, kaip tvarkyti katalikiškais pamatais šeimyna, kaip auklėti vaikai.

"Tėvynės Sargas" duoda plačiai žinių apie Lietuvos ir viso pasaulio politikos gyvenimą. Taip pat rašo apie savivaldybių ir kooperacijos reikalus.

"Tėvynės Sargas" plačiai rašo apie mūsų tikybos reikalus ir katalikų Bažnyčios gyvenimą ir jos darbus.

"Tėvynės Sargas" duoda mėnesinius priedus: "Mažžemės ir Naujakurys", "Šeimyna", "Sveikata".

"Tėvynės Sargas" rašo, kaip vesti žemės ir namų ūkis, kaip gyvena ūkininkai kitur, apie gyvulius, namų paukščius, apie valstybės ūkį ir tt.

"Tėvynės Sargas" mokina vaikelius gražiai apsieiti.

"Tėvynės Sargas" duoda lengvų pasiskaitymų geriausių mūsų rašytojų.

"Tėvynės Sargas" suteikia kiekvienam savo skaitytojui atsakymus į visokius paklausimus visai dovanai.

"Tėvynės Sargas" suteikia kas savaitė knodaugiausia žinių iš Lietuvos ir iš viso pasaulio. Jame kiekvienas skaitytojas randa gražių eilių, pasakalių, namokinių ir pasiskaitymų.

"Tėvynės Sargas" visuomet papuoštas gražiais paveikslais. Pagal savo didumą ir gražumą "Tėvynės Sargas" yra pigiausias laikraštis.

"Tėvynės Sarga" redaguoja J. Andziulis.

"Tėvynės Sargą" plačiai skaito katalikiškoji visuomenė.

Tai gi pasiskubinkite užsirašyti "Tėvynės Sargą", nes vėliau pritrūks pirmųjų numerių.

"Tėvynės Sargo" kaina pristatant:
LIETUVOJE:

Metams	12 litų
9 mėnesiam	9 litai
6 mėnesiam	6 litai
3 mėnesiam	3 litai
1 mėnesiui	1 litas

Užsieniuose — dvigubai.

Mažžemiams, bežemiams, darbininkams ir naujakūriams 10 litų.
"Tėvynės Sargo" Redakcijos ir Administracijos adresas: Kaunas, Ožėskienės g-vė 3 Nr., II augštas.

KIEKVIENAS VAIKINAS, KIEKVIENA MERGELE PRIVALO SKAITYTI IR PLATINTI JAUNIMO LAIKRAŠTĮ "PAVASARĮ"

KURIS NUO 1923 m. EINA DU KART PER MĖNESĮ.

"PAVASARIS" yra įvairiausias, visas jaunimo lavinimo sritis apimamas, laikraštis. Jis turi šiuos skyrius:

Meno—Literatūros—Spaudos skyrių, kur talpinama eilėraščių apsakymėliai, nurodymai jauniems rašytojams, spaudos naujienos ir tt.

Mokslo organizacijos skyriuje rasite jaunimui prieinamų mokslo straipsnių, nurodymų visais organizacijos klausimais.

"Šventoji Ugnis"—seka ir nagrinėja blaivybės abstinencijos reikalus.

Eucharistikos Skyrius—pamaldumo, religijos ir doros gynimo reikalams.

"Kūno kultūra"—gimnastikos ir sporto klausimui populiarinti.

"Pavasaryje" dedama trumpų žinučių iš jaunimo gyvenimo, įvairių balsų—atsiliepimų iš visų gyvenimo sričių.

"Klausimų Dėžutė"—įvairiems klausimams gvildinti.

IDOMIAUSIAS IR LINKSMIAUSIAS SKYRIUS TAI

Juokų Krepšelis

kur talpinama juokingų eilėraščių, juokų, juokingų žinių agentūros "Piktos" telegramos, ir tt. Tad visi kas gyvas, jaunuoliai ir jaunuolės užsirašykite patys ir kitus prikalbinkite užsirašyti "Pavasarij"! Kaina: Lietuvoje metams 5 litai, 6 mėn. 2.175c., 3 mėn. 1.135c. Užsirašykite visiems metams ir užsimokėkit iš kalno; tada nerūpės atsilyginimas ir laikraštį gausit kas dvi savaitės paveiksluotą, "Juokų Krepšelyje" su karikatūromis (juokingais-pašaipos piešiniais).

Skubėkit užsirašyti per savo kuopų valdybas, kad nepritrūktų pirmųjų numerių!!

Nė vienam nebus siunčiama, kuris neatsiųs naujo užsakymo.

"Pavasaris" bus labai įvairus.

Redakcijos Administracijos adresas:

Kaunas, Ožėskienės g. 12 Nr.

ADMINISTRACIJA.

Lietuvos Vyčių Spaustuvė

ATLIEKA GREITAI, GRAŽIAI PIGIAI
ĮVAIRIUS SPAUDOS DARBUS

KNYGAS,

BROŠURAS,

KONSTITUCIJAS,

TIKIETUS,

KORTELES,

PLAKATUS ir tt.

Tolumas nieko nereiškia. Veik visus pašta prisijungus darbus ekspeduojame tą pat dieną.

VISUOMET KREIPKITĖS SEKAMU ADRESU:

K. of L. PRESS

4736 South Wood Street

Chicago, Ill.

KOMPLETAI

Šiuomi pranešame, kad jau galima gauti apdarytų "Vyčio" komplektų 1921 m. Daugelis Vyčių kuopų turi knygynus. "Vyčio" komplektai paturtins juos stora ir įdomia knyga.

Mūsų Draugų Pavasarininkų skyriai Lietuvoje ir-gi užlaiko knygynus, skaityklas. Vyčių kuopos nupirkdamos po komplektą, gražią dovaną suteiktų idėjos draugams.

Komplektų apdaryta neperdaugiausia. Norintieji įsigyti pasiskubinkite. Kaina \$3.50.

Rašyk dabar:

"VYTIS"

4736 So. Wood Street,

Chicago, Ill.